

Arrest

nr. 302 385 van 28 februari 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2023 met refertenummer X en X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 12 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van attaché A. VAN STEEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op respectievelijk 8 november 2021 en 18 december 2021 en verzoeken beiden op 6 januari 2022 om internationale bescherming. Op 5 september 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en

tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoeker en verzoekster aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine. U werd geboren op 28 april 1992 in Kutaisi en woonde quasi uw hele leven in Tbilisi. U bent gehuwd met A. N. (CGVS XX/XXXXXX; O.V. X.XXX.XXX) en u heeft met haar een dochter.

U behaalde een bachelor businessadministratie aan de Kaukasus Businesschool, een bachelor rechten aan de stadsuniversiteit Ivane Javanikishvili en een master Businessadministratie aan de universiteit Ilia. Nadat u bij verschillende bedrijven als werknemer had gewerkt, richtte u in 2018 uw eigen medisch bedrijf 1M. (1M) op. In augustus 2018 verkocht u 80% van de aandelen van 1M aan L. N. (L.N.) een investeerder.

In de periode 2018-2019 begon u de politieke partij Verenigde Nationale Beweging (UNM) te sponsoren. U deed dit omdat u getuige was van corruptie door de Georgische Droom (GD) onder uw vorige werkgever, omdat u het verschil zag tussen de regering van de UNM en van de GD, en omdat u Mikheil Saakashvili de beste leider van het land vindt.

In 2020 stelde uw investeerder L. N. u voor aan zijn schoonbroer en ondervoorzitter van de criminele politie, I. D. (I.D.). Hij beloofde om u te helpen om opdrachten van de overheid te krijgen als u in ruil hiervoor geld zou geven aan hem. U weigerde dit omdat u aan dergelijke praktijken niet wou meedoen. Er ontstonden omwille hiervan spanningen tussen u en L.N., en u besliste zijn aandelen terug te kopen voor 1 miljoen Georgische Lari (GEL). U werd vanaf dat moment door de overheid gehinderd wanneer u toegang probeerde te krijgen tot overheidsprojecten.

In februari 2021 sprak u opnieuw af met I. D. Hij vertelde u dat hij contact had met D. M. en Vakhtang Gomelauri – de minister van Binnenlandse Zaken -, en dat u problemen zou krijgen indien u niet met hem zou samenwerken. Ongeveer anderhalve maand na deze ontmoeting kreeg u op het werk controle van de belastingdienst. Zij vonden bij deze controle geen onwettige overtredingen. Op 5 april 2021 moest u in het kader van dit onderzoek verschijnen bij de financiële politie. De procureur – G. M. – zei tegen u dat één van uw medewerkers – T. K. – verklaringen tegen u had afgelegd. Hij dreigde ermee dat u problemen zou krijgen als u niet zou samenwerken met I. D. en u uw financiering voor de UNM niet zou stopzetten. U weigerde dit en werd nadien nog verschillende keren opgeroepen bij de financiële politie.

Eind april-begin mei 2021 kwam er een handlanger van I. D. naar uw bedrijf. Hij vroeg u om uw bedrijf op hun naam te registreren en uitte bedreigingen tegen u. U ging hier niet op in. Na dit incident stelde u een veiligheidsagent aan om uw gezin te beschermen. Vervolgens werd u voortdurend telefonisch lastig gevallen, bedreigd en gechanteed. U werd ook regelmatig met een auto aan uw werk en bij u thuis geschaduwd, en er werd af luisterapparatuur op uw werk gevonden. U vermoedt dat de af luisterapparatuur werd geplaatst door Te. R., een logistiek manager die u recentelijk had aangeworven maar die volgens u ook een medewerker van het anticorruptieagentschap was.

Op 18 mei 2021 werd u vanuit een wagen beschoten toen u met de motor onderweg was van het werk naar huis. U liep hierbij verwondingen op aan uw handen en benen, en u had een hersenschudding. U verbleef één nacht in het ziekenhuis en kreeg er bezoek van de politie. Zij vertelden u dat ze zouden onderzoeken wat er precies gebeurd was. De volgende dag kreeg u bij u thuis opnieuw bezoek van twee politieagenten. Ze dreigden ermee dat u problemen zou krijgen en dat uw kind niet zou geboren worden indien u uw verklaringen over het incident niet zou veranderen. Onder druk van deze bedreigingen stemde u ermee in uw verklaringen te wijzigen.

Op 4 oktober 2021 voerden medewerkers van het ministerie van Binnenlandse Zaken bij u thuis en op uw kantoor een onofficiële huiszoeking uit. Op uw kantoor werden alle documenten en alle laptops meegenomen, en alle objecten verzegeld. Bij u thuis werden de laptop van uw vrouw, USB-sticks en documenten meegenomen. U was op het moment van de huiszoeking in Kutaisi op zakenreis en vernam dit telefonisch via uw vrouw. Na het gesprek met uw vrouw, contacteerde u uw vriend E. K. die zelf voor het ministerie van Binnenlandse Zaken werkt. Hij vertelde u dat u hem tijd moest geven om na te kijken wat er precies gebeurd was. Kort daarna belde hij u terug met de boodschap dat u het land dringend

moest verlaten. U vertrok met uw wagen naar Batumi waar u opnieuw met hem sprak. Hij vertelde u dat ze van plan waren om een speciale operatie tegen u uit te voeren. Na dit gesprek verliet u Georgië. U stak op legale wijze de grens over naar Turkije en reisde vanuit Turkije verder naar Hongarije. U kwam in België aan op 8 november 2021. Na uw vertrek werd uw vrouw nog twee maal bedreigd door de personen die op zoek waren naar u, een eerste keer op straat en een tweede keer bij haar ouders thuis. In december 2021 reisde uw vrouw samen met jullie dochter naar België. U en uw vrouw dienden hier samen op 6 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek bleven uw ouders, uw schoonouders en uw zus bedreigingen van criminele autoriteiten ontvangen die informatie wouden verkrijgen over uw verblijfplaats. Op 16 juli 2022 drongen onbekende personen binnen in het huis van uw ouders, uw schoonouders en uw zus. Uw zus verzette zich hiertegen en raakte gewond toen ze de politie probeerde te bellen. Op 13 januari 2023 werd uw vader op de universiteit waar hij doceerde door enkele jongeren die op zoek waren naar u van de trap geduwd. Hij brak hierbij zijn been.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: foto's van de verwondingen die u opliep bij het motor-incident; video's over uw bedrijf en uw vrijwilligerswerk; uw CV; links naar het Facebook-profiel van u en uw vrouw, en naar uw bedrijfspagina; een link naar een interview dat u aflegde over uw problemen bij A. T. en een brief van een journalist van A. T. omtrent de reden dat uw video en artikel offline werden gehaald; het bedrijfsnummer van u en uw vrouw; het rijbewijs van uw vrouw; uw paspoort, het paspoort van uw vrouw en dat van uw dochter; uw huwelijksakte; de geboorteakte van uw dochter; rekeninguittreksels van de overschrijvingen naar G. T. en S. T.; een attest van K. N. waarin vermeld wordt dat u een donor bent voor de UNM; een factuur en fiscaal attest omtrent de schenking van rolstoelen aan de UNM; Facebookfoto's van L. N. en I. D. ; een uittreksel uit het register met informatie over uw bedrijf; het contract van Te. R. en informatie over het gegeven dat zijn broer directeur is van de anti-corruptiedienst; de contracten van L. M., en T. K., en zijn ontslagbrief; een brief van uw advocaat omtrent de aanvragen die hij voor u deed over uw problemen bij verscheidene overheidsdiensten; een attest van de ambulance omtrent uw motor-incident; een attest omtrent de gezondheidstoestand van uw zus na het incident waarbij onbekende personen bij haar thuis binnendrongen; een attest van uw vader uit het ziekenhuis naar aanleiding van het incident in de universiteit; een deelattest van uw opleiding module NT2 uit België; een psychologisch attest van uw vrouw; de contracten van jullie werk in België; en een neerslag van een audiofragment tussen uw moeder en een medewerker van de anti-corruptiedienst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 21/04/2022 en 27/04/2023 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u afkomstig was uit een veilig land van herkomst, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase(n) van de procedure.

U vreest bij terugkeer naar Georgië vervolgd te worden door de Georgische autoriteiten in opdracht van I. D., het hoofd van de criminele politie, omdat u weigerde in te gaan op zijn voorstel om geld wit te wassen – in ruil voor overheidsopdrachten zou u hem geld overhandigen - en omdat u de oppositiepartij Verenigde Nationale Beweging (UNM) financieel steunde. Naast financiële steun gaf u ook aan goederen – onder meer rolstoelen – geschonken te hebben aan de UNM (CGVS I, pg. 7-9; CGVS II, pg. 2-5). U verduidelikte hierbij dat u nooit open politiek actief bent geweest en nooit officieel lid bent geweest van de UNM (CGVS I, pg. 7).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt dat Georgië een meerpartijenstelsel heeft en

verkiezingen er doorgaans competitief verlopen, niettemin zowel tijdens de verkiezingscampagne als tijdens de verkiezingen onregelmatigheden voorkomen. In de praktijk bekleedt sinds de jaren 2000 slechts één partij een machtspositie. Actueel is de macht geconcentreerd bij Georgian Dream (GD). Sinds het aantreden van de Georgian Dream-coalitie in 2012 raakte de Georgische samenleving ook sterk gepolariseerd.

Hoewel het recht op vrijheid van vergadering en van betoging doorgaans worden gerespecteerd en de ordediensten betogingen vaak succesvol faciliteren, is er in periodes van verhoogde maatschappelijke en/of politieke spanning occasioneel sprake van het gebruik van disproportioneel geweld door de ordediensten in het kader van betogingen. Tijdens betogingen arresteert de politie ook regelmatig betogers omwille van administratieve overtredingen. Dit kan gepaard gaan met geweld. Marteling en onmenselijke of vernederende behandeling door leden van de ordehandhaving vormen volgens de Public Defender de voorbije jaren echter niet langer een structureel probleem in Georgië. Arrestanten kunnen na arrestatie veroordeeld worden tot een administratieve boete of detentie. Deze administratieve sancties hebben een bekoelend effect op activisten en zijn bedoeld om het protest stil te leggen, maar leiden gewoonlijk niet tot systematische persoonsgerichte vervolging. Vertegenwoordigers van de media, oppositiefiguren en vooraanstaande activisten worden in bepaalde situaties wel doelbewust gearresteerd tijdens betogingen. Vreedzame betogingen worden daarnaast soms verstoord door tegenbetogingen van agressieve groepen, wat kan uitmonden in onderlinge schermutselingen met fysiek geweld.

In verkiezingsperiodes kan de regering(spartij) druk uitoefenen op personen die politiek belangrijk zijn, hoofdzakelijk kandidaten voor oppositiepartijen, mensen die invloed hebben of actieve leden van gemeenteraden. Kiezers kunnen tijdens de verkiezingsperiode benaderd worden om te stemmen op de regerende partij. Deze intimidatiepogingen betreffen voornamelijk psychologische druk en zetten zich niet voort na afloop van de verkiezingen. Overheidsmedewerkers die stemmen ronselen voor de oppositie of hun voorkeur voor de oppositie publiekelijk uiten, riskeren hun job te verliezen. Fysiek geweld, strafrechtelijke vervolging en arrestaties zijn echter eerder uitzonderlijk. Doorgaans zijn er geen gevolgen indien de betrokkene niet ingaat op de eis om zijn politieke activiteiten op te geven of te stemmen op de regerende partij.

Actueel is er geen sprake van veralgemeende vervolging van laaggeplaatste opposanten/critici van het huidige regime zoals uzelf. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Hooggeplaatste opposanten/critici staan wel bloot aan politiek gemotiveerde gerechtelijke vervolging waarbij fundamentele rechten worden geschonden. Dergelijke zaken worden doorgaans echter gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Wat betreft de specifieke situatie van sponsors van de UNM, kan bijkomend nog worden opgemerkt dat CEDOCA onderzoek verrichte naar uw bedrijf 1M en de partijfinanciering via dotatie (COI Case GEO2023-001, 7/03/2023, Cedoca). In de voor het onderzoek geraadpleegde bronnen of rapporten werd geen melding gemaakt van enige problemen voor personen of bedrijven die oppositiepartijen in Georgië financieel steunen.

In hoeverre opposanten/critici van het huidige regime omwille van hun politieke overtuigingen en/of activiteiten blootstaan aan (pogingen tot) druk en intimidatie, gerechtelijke vervolging en/of geweld vanwege de autoriteiten en/of derden en in hoeverre deze, desgevallend, beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden.

U slaagt er echter omwille van volgende pertinente redenen niet in aan te tonen dat er in uw concreet geval sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met overredende verklaringen, noch aan de hand van bewijzvoerende stukken.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt vooreerst ondermijnd door een opeenstapeling van flagrante tegenstrijdigheden.

Zo legde u tijdens de opeenvolgende persoonlijke onderhouds bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over de persoon die eind april-begin mei 2021 bij u op kantoor langskwam en u bedreigde. Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat I. D. (I.D.) zelf naar uw kantoor kwam, dat hij u bedreigde, dat hij u zei dat u goed moest nadenken tegen wie u in strijd was gegaan, dat u uw bedrijf op zijn naam moest registreren en dat u moest stoppen met het financieren van de UNM. Toen u gevraagd werd of I.D. alleen binnenkwam of samen met andere personen, verklaarde u

dat hij alleen was binnengekomen, dat hij een wapen droeg en dat hij zijn wapen op tafel legde (CGVS I, pg. 14 & 15). Dit valt moeilijk te verzoenen met wat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud over deze ontmoeting verklaarde. U verklaarde immers tijdens het laatste persoonlijk onderhoud dat het niet I.D. zelf was die naar uw kantoor kwam maar een voor u onbekende persoon die door I.D. naar uw kantoor werd gestuurd (CGVS II, pg. 11 & 12). Het is gezien uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud over het ostentatieve neerleggen van het wapen tijdens deze ontmoeting daarenboven bijzonder vreemd dat u ook hierover weinig coherent was tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. U gaf immers eerst aan dat u dacht dat deze persoon geen wapen had en dat u het niet had opgemerkt, om vervolgens te stellen dat hij misschien wel een wapen had en dat u het wel degelijk gezien had (CGVS II, pg. 12). Na confrontatie met deze flagrante tegenstrijdigheid over de persoon die toen bij u op kantoor langskwam, volhardde u in uw laatste verklaringen. U zei dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet begreep hoe de tolk in het Nederlands tolkte. U gaf hierbij hypothetisch aan dat u dit wel gecorrigeerd zou hebben indien u het verslag van het interview de volgende dag had ontvangen (CGVS II, pg. 22 & 23). Nadat u de kopie van de notities van de persoonlijke onderhouds werden overhandigd – dit gebeurde nadat uw tweede persoonlijk onderhoud plaatsvond en u met voorgaande tegenstrijdigheid werd geconfronteerd – , gaf u dit ook in uw opmerkingen over het eerste persoonlijk onderhoud aan. Deze verschoning kan het CGVS niet overtuigen. Indien er zich werkelijk problemen zouden voorgedaan hebben met de tolk, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u dit reeds zou aangehaald hebben tijdens het eerste persoonlijk onderhoud of in de periode van bijna een jaar tussen het eerste en tweede persoonlijk onderhoud. U gaf echter zowel aan het begin als het einde van het eerste persoonlijk onderhoud aan dat u de tolk goed begrepen had (CGVS I, pg. 2 & 21). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de vertaling tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd uitgevoerd door dezelfde tolk als tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, en dat u ook tijdens het laatste persoonlijk onderhoud zowel aan het begin als aan het einde bevestigde de tolk goed begrepen te hebben (CGVS II, pg. 2 & 22). Deze flagrante tegenstrijdigheid ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over de persoon die tijdens deze belangrijke ontmoeting - u verklaarde immers dat u zich sinds die ontmoeting zorgen begon te maken over de veiligheid van uw gezin, dat u naar aanleiding van deze ontmoeting een bewakingsagent inhuurde, dat u sindsdien voortdurend telefonisch werd lastig gevallen, dat uw telefoon werd afgetapt via af luisterapparatuur op uw werk, en dat u werd geschaduwed met een wagen aan uw werk en bij u thuis (CGVS I, pg. 14 & 15; CGVS II, pg. 12) - consistente verklaringen zou afleggen.

Tevens legde u tijdens de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop u op uw motor werd aangevallen op 18 mei 2021. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u dat u op 18 mei 2021 van uw motor getrokken werd. Dit staat in schril contrast met wat u over dit incident vertelde bij het CGVS. Zowel tijdens het eerste als tweede persoonlijk onderhoud gaf u immers aan dat u beschoten werd. U verklaarde dat u uit een auto met hoge snelheid beschoten werd, dat uw motor geraakt werd en dat u van uw motor gevallen was (CGVS I, pg. 16; CGVS II, pg. 13). Na confrontatie hiermee, gaf u aan dat u zoiets niet verklaard had bij de DVZ en dat u een kopie van het verslag wou. Het louter gegeven dat de verklaringen die u hierover aflegde bij de DVZ ontkende, biedt echter geen enkele uitleg. Hoewel u verklaarde hiervan een verslag te willen, dient te worden vastgesteld dat u wel degelijk een kopie van deze verklaringen ontving. U gaf dit ook aan tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U stelde toen dat het verslag bij de DVZ u werd voorgelezen en dat u de kopie van het verslag mee naar huis nam (CGVS I, pg. 2 & 3). Deze vaststelling doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat u over dergelijk cruciaal element uit uw asielrelaas – nl. het moment waarop men u op uw motor om het leven trachtte te brengen – doorheen de asielprocedure gelijklopende verklaringen zou afleggen.

Voorts legde u doorheen de asielprocedure volatiele en tegenstrijdige verklaringen af over uw reactie op de vraag van de politieagenten na het motorincident om uw verklaringen te wijzigen. Tijdens het interview bij de DVZ verklaarde u dat de politieagenten bij u thuis langskwamen na dit incident, dat zij u vroegen om uw verklaringen te wijzigen en dat u toen wel verplicht was om uw verklaringen te wijzigen (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). U stuurde hierover een eerste maal uw verklaringen bij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. U gaf tijdens het begin van dat persoonlijk onderhoud aan dat er in het verslag van de DVZ stond dat u uw verklaring had aangepast maar dat u dat niet had gedaan. Vervolgens herhaalde u dat u uw verklaring niet had aangepast maar dat het rechtsproces werd stopgezet (CGVS I, pg. 3). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u opnieuw dat de politieagenten u bij u thuis vroegen om uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat het gewoon een verkeersongeluk was. U gaf aan dat uw advocaat u afraadde om uw verklaringen te wijzigen en dat u uw verklaringen dan ook niet wijzigde (CGVS I, pg. 16). Tijdens het laatste persoonlijke onderhoud verklaarde u echter opnieuw dat u wel degelijk uw verklaringen wijzigde nadat twee personen

van de overheid bij u langskwamen en zij wouden dat u verklaarde dat het om een verkeersongeval ging (CGVS II, pg. 13). Toen u gevraagd werd hoe u daarop reageerde, stelde u dat u toestemde en uw verklaringen veranderde. Wanneer u gevraagd werd of u geprobeerd had om hiervan een bewijs te verkrijgen via uw advocaat, stelde u dat de verklaring vernieuwd werd en niet meer bestond, en dat u uw verklaring veranderd had (CGVS II, pg. 14). U verklaarde verder dat u met uw advocaat overlegde vooraleer u uw verklaringen wijzigde en dat hij u dat had afgeraden. U stelde dat u dat toch gedaan had omdat u geen andere keuze had (CGVS II, pg. 14). Na confrontatie met deze volatiele en wisselende verklaringen, gaf u aan dat u met de wijziging van het verslag bedoelde dat u geen verder juridische stappen ondernam en u alles zo gelaten had zoals het was (CGVS II, pg. 23). In uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud hield u vast aan deze versie en corrigeerde uw verklaringen zodat deze uw laatste verklaringen hieromtrent zouden bevestigen. Dergelijke postfactumverschoning valt niet ernstig te nemen in het licht van uw eerdere verklaringen hierover. Indien u het werkelijk zo had gelaten en geen verder juridische stappen had ondernomen, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u dit spontaan zo zou verteld hebben wanneer u hierover bevroegd werd. U deed dit echter niet. Uit uw eerdere verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud blijkt immers ontegensprekelijk dat u uw verklaringen gewijzigd had naar aanleiding van de bedreigingen van de politieagenten (zie supra.). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over uw reactie op dergelijke ernstige bedreigingen – u gaf aan dat de politieagenten uw ongeborn kind bedreigden (CGVS I, pg. 16; CGVS II, pg. 13) – gelijklopende verklaringen zou afleggen doorheen de asielprocedure.

Daarnaast bevatten de verklaringen van u en uw vrouw over uw asielrelaas nog verscheidene andere tegenstrijdigheden en inconsistenties. Ten eerste, legde u tijdens de persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over het tijdsverloop tussen uw tweede ontmoeting met I.D. en het moment waarop de belastingdienst bij u op kantoor kwam voor een controle. U verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat ongeveer 3 dagen na de tweede ontmoeting met I.D. in de ...straat de belastingdienst bij u op kantoor langskwam (CGVS I, pg. 12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud situeerde u de controle van de belastingdienst ongeveer anderhalve maand na uw tweede ontmoeting met I. (CGVS II, pg. 9). Na confrontatie hiermee gaf u hiervoor als uitleg dat er veel tijd was voorbij gegaan, dat u zich misschien vergist had bij het vorige gesprek, en dat u zich niet meer herinnerde wanneer de tweede ontmoeting plaatsvond (CGVS II, pg. 22). Deze verschoningen overtuigen het CGVS niet. Aangezien het verschil tussen 3 dagen en anderhalve maand bijzonder groot is, kan dit immers bezwaarlijk aan een vergetelheid of vergissing worden toegeschreven. Indien u zich werkelijk niet kon herinneren wat het tijdsverloop was tussen deze twee incidenten, kan er daarenboven redelijkerwijze verwacht worden dat u dit onmiddellijk zou vermeld hebben wanneer u hierover bevroegd werd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. **Ten tweede, legde u tegenstrijdige verklaringen af over het aantal keren dat u nog werd opgeroepen of verhoord bij de financiële politie of het parket nadat u de eerste maal door hen werd gehoord.** U vertelde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud spontaan dat u na uw eerste verhoor op het parket op 5 april 2021 nog 5 à 6 keer bij het parket moest verschijnen (CGVS I, pg. 15), terwijl u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat u na uw eerste verhoor bij de procureur nog 2 of 4 keren werd opgeroepen voor ondervraging (CGVS II, pg. 10). U werd hiermee geconfronteerd en gaf hiervoor als uitleg dat het niet over cijfers gaat, en het al lang geleden gebeurd is (CGV II, pg. 22). Deze uitleg kan het CGVS niet overtuigen. Zoals uit uw verklaringen blijkt, gaf u spontaan tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aan dat u nog 5 à 6 keer moest verschijnen en verklaarde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat dit nog 2 à 4 keren gebeurde. Indien u het zich werkelijk niet meer zou herinnerd hebben omdat het lang geleden is, kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u dit tijdens het tweede persoonlijk onderhoud spontaan zou vermeld hebben wanneer u hier over bevroegd werd. **Ten derde, legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de politieagenten bij u thuis langskwamen nadat u beschoten werd op de motor.** U en uw vrouw verklaarden tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat de politieagenten of overheidsmedewerkers na het motorincident 's avonds bij jullie thuis langskwamen (CGVS I, pg. 16; CGVS I vrouw, pg. 11). Uw vrouw verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud echter dat ze 's middags langskwamen. Ze verduidelijkte dat ze hiermee bedoelde tussen 1 en 3 uur 's middags (CGVS II, vrouw, pg. 2). Na confrontatie hiermee, ontkende uw vrouw dat ze dit tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaard had en volhardde ze in haar laatste verklaringen. Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten en het ontkennen van de eerdere verklaringen, geeft echter geen afdoende verklaring voor het bestaan van een discrepantie. **Ten vierde, legde uw vrouw weinig consistente verklaringen af over het aantal medewerkers van het ministerie van Binnenlandse Zaken die bij haar thuis binnenvielen tijdens de onofficiële huiszoeking op 4 oktober 2021.** Uw vrouw verklaarde zowel tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud als in het onlineartikel van A. T. dat u neerlegde (en waarvan een vertaling werd toegevoegd aan uw administratief dossier), dat dit 4 personen of

politieagenten waren (CGVS I vrouw, pg. 12), terwijl ze tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat het twee of misschien drie personen waren (CGVS II, vrouw, pg. 4). Na confrontatie hiermee, verklaarde ze dat ze zich dit niet herinnerde en dat ze zich misschien vergist had (CGVS II, vrouw, pg. 7). Dergelijke uitleg volstaat niet. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat uw vrouw over dergelijk belangrijk element - de huiszoeking op 4 oktober vormde immers de directe aanleiding voor uw vertrek uit Georgië - doorheen de asielprocedure gelijklopende verklaringen zou afleggen. **Ten slotte, legde uw vrouw ook inconsistente verklaringen af over het verloop van de inval bij haar ouders thuis na uw vertrek.** Hoewel ze tijdens het eerste persoonlijk onderhoud spontaan verklaarde dat haar moeder tijdens deze gebeurtenis de deur opende (CGVS I vrouw, pg. 8), gaf ze tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aan dat dit haar vader betrof (CGVS II vrouw, pg. 5). Na confrontatie hiermee, gaf ze opnieuw aan dat ze zich misschien vergist had en dat ze het zich niet meer herinnerde omdat er veel tijd voorbij was (CGVS II vrouw, pg. 7). Dergelijke vergoelijking overtuigt het CGVS niet. Indien uw vrouw het werkelijk niet wist of zich niet herinnerde, stond niets haar immers in de weg om dit zo aan te geven toen dit haar eerder tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd. Bovendien kan er redelijkerwijze verwacht dat zij over het laatste incident voor haar vertrek éénduidige verklaringen zou afleggen tijdens de asielprocedure. Het spreekt voor zich dat voorgaande tegenstrijdigheden en inconsistenties in de verklaringen van u en uw vrouw, gezien deze betrekking hebben op belangrijke elementen of momenten uit uw asielrelaas, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Daarenboven is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat u op 4 oktober 2021 Georgië op legale wijze kon verlaten. U verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat E. K. – uw vriend die bij het ministerie van Binnenlandse Zaken werkte - u geholpen had, en zijn kennissen in de regio Adjara u hielpen om de grens over te steken. Vervolgens gaf u aan dat u op dat moment geen verbod had om het land te verlaten, dat u zonder dit alles ook de grens had kunnen oversteken, dat u de grens te voet overwandelde, en dat u enkel uw identiteitskaart moest tonen (CGVS I, pg. 18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u met uw reispaspoort de grens was overgestoken met Turkije op de dag dat de onofficiële huiszoeken bij u thuis en op uw kantoor plaatsvonden (CGVS II, pg. 15 & 19). Uw vertrek op de dag van de huiszoeken wordt ook bevestigd door de stempels uit uw paspoort. Dat u op legale wijze het land kon verlaten en er geen uitreisverbod tegen uw was uitgevaardigd, is echter bijzonder vreemd en weinig logisch in de door u geschetste context. Uit uw verklaringen blijkt immers dat (i) u bedreigd werd door I. D. , de ondervoorzitter van de criminele politie van Georgië, omdat u niet wenste mee te werken aan witwaspraktijken en u de UNM financieel steunde (CGVS I, pg. 11-12; CGVS II, pg. 6-9); (ii) u omwille hiervan meermaals werd opgeroepen voor verhoor bij de financiële politie of het parket (CGVS I, pg. 12-15; CGVS II, pg. 9-11); (iii) u telefonisch bedreigd werd, afgeluisterd werd, en met een wagen geschadwd werd (CGVS I, pg. 14-15; CGVS II, pg. 11-12) ; (iii) er op 18 mei 2021 een poging plaatsvond om u om het leven te brengen (CGVS I, pg. 15-17; CGVS II, pg. 13-14); en (iv) er op de dag van uw vertrek zowel bij u thuis als op het werk huiszoeken werden uitgevoerd door het ministerie van Binnenlandse Zaken waarbij op uw kantoor alle documenten en alle laptops meegenomen werden, en alle objecten verzegeld werden, en bij u thuis de laptop van uw vrouw, USB-sticks en documenten werden meegenomen (CGVS I, pg. 17-18; CGVS II, pg. 15-17). Wat deze huiszoeken betrof, gaf u bovendien aan dat u via E. te weten kwam dat er een speciale operatie tegen u gepland was (CGVS I, pg. 18). In dergelijke context waaruit blijkt dat u een bijzonder belangrijk doelwit vormde voor de ondervoorzitter van de criminele politie van Georgië en het ministerie van Binnenlandse Zaken - en u ook in het vizier liep van de financiële politie -, raakt het kant nog wal dat er op de dag van de huiszoeken geen uitreisverbod tegen u zou gelden, en dat u op legale wijze de grens met Turkije zou kunnen overwandelen. Er kan in dergelijke context immers op zijn minst verwacht worden dat er een uitreisverbod tegen u zou uitgevaardigd zijn, dat u geseind zou staan en dat de overheid verregaande maatregelen zou getroffen hebben om uw legale uitreis te verhinderen. De uitleg die u hiervoor verschafte, nl. dat ze niet verwacht hadden dat u zo snel en onverwacht het land zou verlaten (CGVS II, pg. 19 & 20), ontbeert alle logica. Het valt immers niet ernstig te nemen dat ze niet zouden verwachten dat u zo snel het land zou willen verlaten gelet op de forse acties die I.D. en het ministerie van Binnenlandse Zaken op dat moment al hadden ondernomen tegen u (zie supra.). Bijgevolg doet de vaststelling dat het weinig logisch is dat u op legale wijze het land kon verlaten verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts is uw gedrag zowel voor als na uw definitieve komst naar België op verschillende punten niet in overeenstemming met de vrees die u bij een terugkeer naar Georgië beweert te koesteren.

Vooreerst is het vreemd dat u voor uw vertrek uit Georgië nooit een poging ondernam om bescherming te verkrijgen voor uw problemen met I.D. . U gaf tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat u nadat u voor het eerst werd opgeroepen bij het parket of de financiële politie geen hulp zocht bij uw advocaat omdat het geen zin had, en omdat uw advocaat ook niets kon bereiken. U

verklaarde naar aanleiding hiervan evenmin contact opgenomen te hebben met personen binnen de partij UNM (CGVS I, pg. 14). U verklaarde verder nooit klacht ingediend te hebben bij de politie naar aanleiding van uw problemen met I.D. (CGVS I, pg. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vertelde u geen klacht te hebben ingediend na het motorincident omdat dit geen zin had (CGVS II, pg. 14). U bevestigde later dat u naar aanleiding van uw problemen geen hulp zocht bij personen binnen de UNM omdat u geen risico wou nemen (CGVS II, pg. 20). Voorts verklaarde u niet naar de Public Defender gestapt te zijn omdat dat geen zin had (CGVS II, pg. 20). Verder ging u ook niet naar een NGO of mensenrechtenorganisatie omwille van de veiligheid van uw ouders (CGVS II, pg. 20). Hoewel het in de door u geschetste context mogelijk is dat u niet naar de politie zou gaan om klacht in te dienen of hulp te zoeken, ziet het CGVS niet in om welke reden u uw problemen niet zou kunnen aangekaart hebben bij de UNM, de Public Defender, een NGO of mensenrechtenorganisatie. Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Er kan gelet op deze informatie dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u zich tot één van deze organisaties – hetzij een NGO of mensenrechtenorganisatie, hetzij de Public Defender - of uw politieke partij de UNM zou gewend hebben met uw problemen alvorens de beslissing te nemen om het land te verlaten. De verschoningen die u hiervoor aanreikte, overtuigen het CGVS niet. Uw algemene verklaring dat het geen zin heeft om naar de Public Defender te gaan, vormt immers louter een blote bewering die u op geen enkele wijze staft met objectieve elementen. Verder ging u niet naar een NGO of mensenrechtenorganisatie met uw problemen omwille van de veiligheid van uw ouders. U lichtte hierbij echter op geen enkele wijze toe hoe een mensenrechtenorganisatie of NGO, van wie men kan verwachten dat zij rekening zouden houden met de privacy en de gezinssituatie van de vervolgte of kwetsbare personen die bij hen om hulp komen vragen, de veiligheid van uw ouders en familie in het gedrang zouden brengen. De vaststelling dat het bijzonder vreemd is dat u op geen enkele wijze bescherming zocht bij één van deze organisaties, noch bij uw politieke partij de UNM, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tevens is het weinig logisch dat u nog tot 4 oktober 2021 wachtte om het land te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u al sinds februari 2021 bedreigd werd door de ondervoorzitter van de criminele politie van Georgië. U werd naar aanleiding van deze bedreigingen verschillende keren verhoord door de financiële politie, telefonisch bedreigd, geschaduwd met de wagen en afgeluisterd. Dit alles vond plaats voor er op 18 mei 2021 nog een aanslag op uw leven plaatsvond toen u op de motor van het werk naar huis reed (zie supra.). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u van mening was dat u voor deze problemen in Georgië geen bescherming kon krijgen (zie supra.). Aangezien u dermate veelvuldige en ernstige bedreigingen ontving en u voor deze problemen volgens u geen bescherming kon krijgen, kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u na de aanslag op uw leven in mei 2021 – gezien uw reispaspoort werd uitgegeven op 21 april 2021 - zo snel mogelijk zou geprobeerd hebben het land te verlaten, en hier niet maandenlang mee getalmd zou hebben. De uitleg die u hiervoor verschafte, nl. dat Saakashvili in oktober was teruggekeerd, dat er ook verkiezingen werden georganiseerd en er veel kans bestond dat de situatie zou verbeteren, en dat uw vrouw zwanger was (CGVS II, pg. 14), volstaat niet. Wat betreft de zwangerschap van uw vrouw dient te worden opgemerkt dat niets u tegenhield om uw zwangere vrouw met u mee te nemen. Voorts vormen uw verklaringen omtrent de terugkeer van Saakashvili en uw hoop op politieke verandering louter speculatie die niet in verhouding staat tot de voor u voorgehouden feiten en vrees. Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot, moet worden vastgesteld dat u bijzonder laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende. Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw vertrek uit Georgië via Turkije naar Hongarije reisde waar u op 8 oktober 2021 aankwam. U diende daar geen verzoek om internationale bescherming in omdat de Georgische overheid goede banden met de Hongaarse overheid zou hebben (CGVS I, pg. 18 & 19). Op 8 november kwam u hier in België aan, uw vrouw kwam later naar België in december 2021 en u diende pas op 6 januari 2022 samen met uw vrouw een verzoek om internationale

bescherming in. Het gegeven dat u maandenlang talmdde met het indienen van een verzoek om internationale is weinig logisch en bijzonder vreemd. Redelijkerwijs kan er immers verwacht worden dat u, gezien u een gegronde vrees voor vervolging beweert te hebben en u reeds ernstige feiten – waaronder een moordpoging - meemaakte in Georgië waarvoor u volgens u in Georgië geen bescherming kon krijgen, zo snel mogelijk na uw aankomst in België een verzoek om internationale bescherming zou ingediend hebben. Dit klemt des te meer daar u net aangaf dat u van Hongarije naar België doorreisde omdat u België als een veilig land beschouwde en omdat u hier asiel wou aanvragen (CGVS I, pg. 19; Verklaring DVZ, rubrieknummer 32). De vaststelling dat u bijzonder laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het geheel van voorgaande vaststellingen, nl. dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door een opeenstapeling van flagrante tegenstrijdigheden, dat het bijzonder vreemd en weinig logisch is dat u op 4 oktober 2021 Georgië op legale wijze kon verlaten, en dat uw gedrag zowel voor als na uw definitieve komst naar België op verschillende punten niet in overeenstemming is met de vrees die u bij een terugkeer naar Georgië beweert te koesteren, maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegde, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. *Wat betreft de documenten die u voorlegde omtrent uw bedrijfsactiviteiten en uw werknemers – nl. video's over uw bedrijf en uw vrijwilligerswerk; de links naar uw bedrijfspagina; het bedrijfsnummer van u en u vrouw; uw CV; een uittreksel uit het register met informatie over uw bedrijf; het contract van Te. R. en informatie over het gegeven dat zijn broer directeur is van de anti-corruptiedienst; de contracten van L. M. en T. K., en de ontslagbrief van T. – dient te worden opgemerkt dat noch uw carrière, noch uw bedrijfsactiviteiten, noch de contracten uw werknemers, noch de ontslagbrief van T., noch het gegeven dat de broer van Te. de directeur is van het anti-corruptiedienst, in twijfel wordt getrokken. Dit wijzigt echter op zich niets aan voorgaande vaststellingen. Wat betreft de documenten met betrekking tot de identiteit van u en uw gezinsleden - uw paspoort, het paspoort van uw vrouw en uw dochter, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, het rijbewijs van uw vrouw, links naar het Facebook-profiel van u en uw vrouw – dient te worden opgemerkt dat de identiteit en herkomst van u en uw familie evenmin ter discussie staan. U legde ook Facebook-foto's neer van I.D. en L.N., het bestaan van deze personen wordt op zich niet betwist door het CGVS. Het deelattest van u omtrent het afwerken van de opleiding module NT2 uit België en de contracten omtrent jullie werk in België, worden evenmin betwist door het CGVS.*

Betreffende de andere documenten die u neerlegde, dient vooreerst te worden benadrukt documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. De echtheid van de foto's die u neerlegde van de verwondingen die u opliep door het incident met uw motor en het attest van de ambulance omtrent dit incident, worden op zich niet betwist. U toont met dergelijke foto's van uw verwondingen echter op zich niet aan dat deze verwondingen een gevolg zijn van het gegeven dat u beschoten werd op uw motor. Evenmin wordt dit vermeld in het attest van de ambulance. Er staat volgens u immers enkel genoteerd dat u de verwondingen opliep in onbekende omstandigheden (CGVS II, pg. 13).

Wat betreft de Georgische medische attesten van u, uw vader en uw zus waarmee u de aanslag op uw leven en de incidenten die uw vader en uw zus na uw vertrek meemaakten wou aantonen, kan verder nog worden opgemerkt dat deze geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u, uw vader en uw zus deze verwondingen opliepen. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Deze attesten vormen dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u, uw vader en uw zus deze verwondingen zouden hebben opgelopen.

Wat betreft de links naar het interview dat u en uw vrouw aflegden over uw problemen met I.D. bij T. A. en de brief van de journalist van T. A., dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit artikel (zie de toegevoegde vertaling aan uw administratief dossier) overduidelijk gebaseerd is op jullie beweringen waardoor er ook hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Het is ook merkwaardig dat jullie voor de beweerde ernstige bedreigingen die jullie ondervonden ten gevolge van uw problemen met I.D. zich vanuit België wendden tot een weinig gekend en eerder obscuur nieuwsplatform. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat T. A. een mediakanaal is dat nog maar recent bestaat en uit het door u voorgelegde artikel blijkt dat ze ook maar weinig views scoren. Uw

artikel werd 1279 bekeken en uw video op YouTube 26 keren. U gaf hierbij aan dat vertegenwoordigers van andere mediakanalen – TV Pirveli, Mtavari Arkhi, of Formula TV – uw ouders wel contacteerden en ze uw verhaal openbaar wouden maken, maar u dat geweigerd heeft. U koos bewust voor het meest kleinschalige en minst opvallende mediakanaal. U vertelde dat T. A. omwille van de publicatie van uw verhaal werd lastig gevallen en onder druk gezet door verschillende ministeries en overheidsdiensten. U beweerde dat wanneer u andere mediakanalen zou contacteren dit de dood van uw ouders zou betekenen (CGVS II, pg. 20). U legde omtrent de problemen voor T. A. ook een brief neer van het hoofd van het kanaal waarin ze aangeeft dat het artikel en de video verwijderd werden van de website van het kanaal (d.d. 15/03/2022). Dit strookt echter niet met de werkelijkheid. Zowel de link naar uw artikel op de website van T. A. als uw video op YouTube waren in juni 2023 immers nog steeds toegankelijk en te bekijken. Gelet op het voorgaande kan er dan ook geen bewijswaarde worden toegekend aan deze brief en aan uw bewering dat T. A. hierdoor problemen zou gekend hebben. Voorts vormt het gegeven dat uw ouders ook door andere mediakanalen zouden gecontacteerd zijn louter een blote bewering die u op geen enkele wijze staaft. Het CGVS ziet verder niet in om welke reden u niet op een aanbod van deze kanalen om uw verhaal te publiceren zou ingegaan zijn. U gaf hierbij aan dit dat was om de veiligheid van uw ouders te garanderen (zie supra). Dit houdt op zich echter weinig steek gezien uw ouders op dat moment al bedreigd zouden geweest zijn. Bovendien kan er net redelijkerwijze verwacht worden dat u, indien u werkelijk geïnteresseerd werd omdat u een politieke opposant was van de GD en u dit onder de aandacht wou brengen bij de media, net op het aanbod van de Georgische mediakanalen die kritiek uiten op het huidige regime zou ingegaan zijn gezien dit op deze kanalen veel ruimer aan bod zou komen. Door uw problemen onder de aandacht te brengen van het grote publiek, zou het bovendien net moeilijker worden voor de Georgische overheid om concrete aanvallen op u en uw familieleden uit te voeren. Ten slotte, dient nog te worden opgemerkt dat er ook tussen de verklaringen van uw vrouw tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS en haar verklaringen in het bewuste artikel een ernstige discrepantie zat, wat de bewijskracht ervan verder onderuithaalt (zie supra.). Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat deze publicatie een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, en weliswaar een bewijs is dat het artikel en de video met een bepaalde inhoud gepubliceerd werd, maar het geen bewijs vormt van de werkelijkheid van de er in aangehaalde feiten. Aan dergelijke berichtgeving kan immers slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Zij kunnen evenwel geenszins een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid herstellen.

U legde voorts een brief neer van uw advocaat waarmee u wenst aan te tonen dat hij bij verscheidene overheidsdiensten aanvragen deed omtrent uw problemen. Er kan aan deze brief, gelet op het gesolliciteerde karakter ervan, geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Deze brief van uw advocaat bevat verder ook geen enkel bewijsstuk omtrent het contact dat hij met de bewuste overheidsdiensten omtrent uw problemen zou gehad hebben.

Wat betreft de neerslag van een audiofragment tussen uw moeder en een medewerker van het anticorruptieagentschap, kan nog worden opgemerkt dat er aan dergelijke audiofragmenten geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien deze het voorwerp kunnen uitmaken van manipulatie of inscenering.

Wat betreft het psychologisch attest van uw vrouw dat dateert van 20 april 2023 en waarin vermeld wordt dat uw vrouw aan een ernstige posttraumatische stressstoornis (PTSS) lijdt, dient te worden opgemerkt dat een psycholoog weliswaar vermoedens kan hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Uit dit attest kan bijgevolg geen causaal verband afgeleid worden tussen uw vrouw haar psychologische problemen en de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verder neemt het CGVS akte van de opmerkingen die u na het twee persoonlijk onderhoud overmaakte over het verloop van de gehoren en door u bijgevoegde kaart van Tbilisi. De opmerkingen die betrekking hadden op elementen uit deze beslissing werden hierboven reeds besproken (zie supra.).

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 paragraaf 2 a) of b) of c) van de Vreemdelingenwet, kan worden vastgesteld.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

In december 2021 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 6/01/2022 heeft u samen met uw man B. D. (CGVS XX/XXXXX; O.V. X.XXX.XXX) in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

[...]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U legde naar aanleiding van uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS een psychologisch attest neer (d.d. 20 april 2023), waarin de psychologe stelt dat er bij u sprake is van een ernstige posttraumatische stressstoornis (PTSS), dat u slecht slaapt en nachtmerries heeft, dat uw dieet verstoord is, en dat er algemene lichamelijke verzwakking optreedt. Er dient wat betreft deze diagnose vooreerst te worden opgemerkt dat u tijdens het interview bij de DVZ niet aangaf dat u ernstige psychologische problemen kende. Verder maakte u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud evenmin gewag van ernstige psychologische problemen. U vermeldde louter dat u slaapproblemen kende en hiervoor een consultatie wenste te krijgen (CGVS I, pg. 8). Bovendien ging u pas een jaar na uw aankomst op consultatie bij een psycholoog (d.d. 20 april 2023). Dit ondermijnt reeds de ernst van uw voorgehouden psychologische problemen. Er mag van een persoon die zijn land verlaten heeft uit vrees voor zijn leven en vrijheid, immers verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen. Verder dient te worden opgemerkt dat uit de inhoud van uw psychologisch verslag enkel kan worden afgeleid dat het werd opgesteld op grond van uw verklaringen, evenals dat de raadpleging beperkt is gebleven tot één enkele online consultatie op 20 april 2023. Ten slotte, kan nog worden opgemerkt dat er zich wat betreft uw voorgehouden PTSS geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van beide persoonlijke onderhouds op het CGVS. In tegendeel, u slaagde erin gedurende beide gehoren omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw relaas.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 21/04/2022 en 27/04/2023 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u afkomstig was uit een veilig land van herkomst, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase(n) van de procedure.

U baseert uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man B. D. (CGVS XX/XXXXX; O.V. X.XXX.XXX). In het verzoek van uw man werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

[...]

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 302 349, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 302 343. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen.

Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In wat zich aandient als een identiek enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens verzoekers geven de bestreden beslissingen onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weer waaraan zij ten grondslag liggen, worden zij volledig incorrect gemotiveerd en wordt niet naar hun concrete situatie gekeken.

Vooreerst wijzen verzoekers erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen stelt dat uit de aan de administratieve dossiers toegevoegde informatie blijkt dat Georgië een meerpartijstelsel heeft en verkiezingen er doorgaans competitief verlopen, doch nadien toegeeft dat sinds 2000 slechts één partij een machtspositie heeft. Dit toont volgens hen aan dat er sprake is van corruptie in Georgië. Tevens menen zij dat uit de COI Focus "*Georgië algemene situatie*" van 16 januari 2023 zeer duidelijk blijkt dat er in het land nog steeds een strijd is tegen corruptie. Verder beklemtonen verzoekers dat Georgië niet meer op de lijst met veilige landen van herkomst staat en dat dit een reden heeft. Zij halen verder aan dat de voormelde COI Focus zeer duidelijk stelt dat er sprake is van politieke vervolging en dit niet alleen van hooggeplaatste oppositieleiden, maar ook van lager geplaatste oppositieleiden zoals verzoeker. Ook hekelen verzoekers dat de verwerende partij verwijst naar een verklaring van een Georgische instantie, daar dit volgens hen niet als geloofwaardig kan beschouwd worden. Verzoekers vervolgen in dit verband ook dat de verwerende partij stelt dat de regeringspartij druk uitoefent op personen van de oppositie die politiek belangrijk zijn, op mensen die invloed hebben of actieve leden van gemeenteraden en op kiezers die benaderd worden om te stemmen op de regerende partij en dat overheidsmedewerkers die stemmen ronselen voor de oppositie hun job verliezen. Volgens hen toont dit aan dat er sprake is van corruptie. Verzoekers besluiten in deze dat de verwerende partij verwijst naar bronnen en onderzoeken, maar dat het duidelijk is dat verzoeker en zijn bedrijf nadelen hebben ondervonden omdat er geld werd gestort aan de oppositiepartijen.

Doorheen hun verzoekschriften gaan verzoekers in op de verschillende tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen die hen door de verwerende partij verweten worden. Vooreerst menen verzoekers dat de

verwerende partij onterecht oordeelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de persoon die in 2021 bij hem op kantoor langskwam. Volgens verzoekers heeft verzoeker aangegeven dat er problemen waren met de vertaling van de tolk (tijdens het eerste persoonlijk onderhoud) en dat, indien hij een kopie van het interview had, hij dit kon aanpassen. Zij vervolgen dat verzoeker, toen hij de situatie uitlegde, heeft benadrukt dat de persoon een geweer had en bij de overheid werkte, aangezien hij met een auto van de overheid reed. Verzoekers voegen hieraan toe dat deze persoon niet in zijn kantoor kwam, en dat verzoeker in zijn persoonlijk onderhoud *d.d.* 27 april 2023 (hierna: tweede persoonlijk onderhoud verzoeker) bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) tevens benadrukte dat het een persoon van I. D. was. Zij besluiten dat het aldus om een misverstand gaat. Wat betreft de vermeende problemen met de tolk/vertalingen, betogen verzoekers nog dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud *d.d.* 21 april 2022 (hierna: eerste persoonlijk onderhoud verzoeker) problemen had met de taal, maar dat dit tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verzoeker al veel beter was, en dat verzoeker niet heeft kunnen aangeven dat er problemen waren met de tolk, aangezien de problemen niet bij het Georgisch lagen maar bij het Nederlands van de tolk. Te dezen verduidelijken zij dat verzoeker niet begreep wat er gezegd werd in het Nederlands. Ook onderstrepen zij dat verzoeker opmerkingen heeft gemaakt toen hij beide interviews had. Zij benadrukken dat dit wordt vertaald naar het Engels en het Georgisch en dat niet alles altijd overeenkomt.

Vervolgens zijn verzoekers het er niet mee eens dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd omtrent de wijze waarop hij op de motor werd aangevallen. In deze betogen zij dat het eerste interview niet vertaald is, dat verzoeker – aangezien hij geen Nederlands kon – geholpen werd door een vriend, dat deze vriend vertaald heeft dat terwijl geschoten werd verzoeker van zijn motor gevallen is, wat correct is. Zij besluiten dat verzoeker geen wijzigingen heeft aangebracht aan zijn verklaring.

Ook menen verzoekers dat het niet correct is dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn reactie op de vraag van de politieagenten om zijn verklaringen te wijzigen.

Waar de verwerende partij oordeelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het tijdsverloop tussen zijn tweede ontmoeting met I. D. en het moment waarop de belastingdienst bij hem op kantoor kwam voor een controle, betogen verzoekers andermaal dat dit niet correct is. Zij stellen dat verzoeker heeft gezegd dat dit ongeveer anderhalve maand erna was en dat hij niet kon zeggen welke dag of welke maand juist, alsook dat hij heeft verklaard dat hij niet meer juist wist wanneer hij I. D. heeft ontmoet en heeft aangegeven welke periode dit ongeveer was omdat hij zich niet meer alles juist herinnerde. Zij besluiten dat het hier gaat om een misverstand.

Vervolgens gaan verzoekers in op de overweging van de bestreden beslissingen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het aantal keren dat hij nog werd opgeroepen of verhoord bij de financiële politie of het parket nadat hij de eerste maal door hen werd verhoord. Zij menen dat ook deze overweging niet correct is en stellen dat verzoeker zich niet herinnerde hoe vaak hij is opgeroepen.

In verband met de vermeende tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen omtrent het moment waarop de politieagenten bij hem thuis langskwamen nadat hij beschoten werd op de moto, opperen verzoekers dat verzoeker nooit gezegd heeft dat hij naar de politie is gegaan en heeft gezegd dat hij zijn verklaring zou wijzigen, dat verzoeker zonder naar de politie te gaan dit niet kan wijzigen, dat de politie hem niet nodig had en dit zelf makkelijk kon wijzigen en dat daardoor het onderzoek is stopgezet. Aldus begreep verzoeker voorts niet welke documenten de verwerende partij vroeg en heeft hij zijn verklaring niet aangepast waardoor hij hier dan ook geen documenten van heeft.

Tot slot hekelen verzoekers nog dat de verwerende partij meent dat verzoekster geen consistente verklaringen heeft afgelegd over het aantal medewerkers van het ministerie van Binnenlandse Zaken die bij haar thuis binnenvielen tijdens de onofficiële huiszoeking op 4 oktober 2021 en dat zij inconsistente verklaringen heeft afgelegd over het verloop van de inval bij haar ouders thuis na het vertrek van verzoeker. Wat dit laatste betreft, benadrukken verzoekers dat verzoekster nerveus was en zich vergist heeft en dat het niet makkelijk is voor haar om deze details te onthouden.

Daarnaast gaan verzoekers in hun verzoekschriften in op de overwegingen van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen tijdens de administratieve procedure ingediende documenten.

Waar de verwerende partij stelt dat de foto's, die verzoeker bijbracht van de verwondingen die hij na het incident met de motor zou hebben opgelopen, niet aantonen dat de verwondingen het gevolg zijn van het

gegeven dat er geschoten werd op verzoeker op de motor, stellen verzoekers dat verzoeker deze foto's heeft bijgebracht en dat hij niet wist dat hij dit zou nodig hebben.

Voorts menen verzoekers dat de overweging van de bestreden beslissingen dat de medische attesten die zij bijbrengen van verzoeker, zijn vader en zus geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin verzoeker, zijn vader en zijn zus deze verwondingen opliepen, geen motivering is en aantoonde dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan. Zij stellen nog dat de verwerende partij verzoeker altijd kon gevraagd hebben meer bewijs bij te brengen.

Voorts hekelen verzoekers dat de verwerende partij meent dat het Tv-interview dat zij bijbrachten gebaseerd is op hun verklaringen en dat dit aldus geen bewijs vormt. Te dezen betogen zij dat verzoeker heeft uitgelegd waarom hij naar een kleine mediamaatschappij is gegaan – met name omdat hij niet wou dat het te veel werd verspreid maar hij wel bewijs wou voor als er iets met hem zou gebeuren. Zij voegen hieraan toe dat verzoeker heeft aangegeven dat zijn ouders niet alles konden doorsturen en opslaan omdat zij niet zo goed zijn met technologie, dat er andere mediamaatschappijen verzoeker en zijn familie hebben gecontacteerd, maar dat verzoeker heeft geweigerd om een interview te geven, en dat verzoeker aan de verwerende partij heeft gevraagd wat voor brief ze nodig hadden als bewijs hiervan, maar dat de verwerende partij niet heeft geantwoord en nu stelt dat dit geen bewijs is.

Vervolgens zijn verzoekers het niet eens met het gestelde van de verwerende partij dat de brief waarmee verzoeker wenste aan te tonen dat hij bij verschillende overheidsdiensten aanvragen deed omtrent zijn problemen geen bewijs is. Zij benadrukken dat deze brief door de advocaat van verzoeker in Georgië is geschreven en dat hij nooit antwoord heeft gekregen van de overheid. Zij vervolgen dat verzoeker hem niet kan contacteren omwille van veiligheidsredenen en dat enkel zijn vader contact met hem heeft sinds zijn vrouw Georgië heeft verlaten. Volgens verzoekers heeft zijn vader echter verzoekers toestemming nodig om officiële informatie te krijgen en kan verzoeker deze toestemming niet geven omdat de Georgische overheid hem dan kan vinden.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissingen stelt dat het audiofragment tussen de moeder van verzoeker en een medewerker van het anti-corruptieagentschap geen bewijs is, opperen verzoekers dat verzoekers moeder dit heeft gedaan ondanks het risico.

Waar de verwerende partij tot slot stelt dat een psycholoog nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waardoor de klachten bij verzoekster ontstonden, besluiten verzoekers dat de verwerende partij het attest van de psycholoog als niet correct beschouwt zonder enige motivering. Zij wensen te benadrukken dat verzoeker meerdere malen contact heeft opgenomen met Fedasil voor een psycholoog, maar dat de wachttijd te lang was, dat verzoekster niet wou praten over haar problemen en dat er problemen waren met de taal aangezien zijn vrouw niet goed Engels praat.

Waar de verwerende partij volgens verzoekers stelt dat het niet correct is dat verzoeker via zijn bedrijf de partij 'UNM' financierde, betogen verzoekers dat verzoeker echter heeft uitgelegd dat hij niet rechtstreeks aan de partij overschreef, maar dit via tussenpersonen deed. Zij voegen hieraan toe dat verzoeker bewijs heeft bijgebracht van deze stortingen en verwijzen ook naar de brief van K. N. waarin deze schrijft dat verzoeker geld stortte aan de partij.

Voorts gaan verzoekers in op de overweging van de bestreden beslissingen dat het vreemd en niet logisch is dat verzoeker op 4 oktober 2021 Georgië op legale wijze kon verlaten. Vooreerst betogen verzoekers dat de verwerende partij hier verwijst naar de acties die genomen zijn tegen verzoeker, dat de verwerende partij geen motivatie geeft voor haar redenering en dat de verwerende partij blijkbaar toegeeft dat er sprake is van corruptie in Georgië. Verzoekers wensen verder te benadrukken dat als iemand met de auto naar de grens van Georgië en Turkije gaat, men uit de auto komt, enkele meters wandelt en dan het paspoort laat zien, terug in de auto gaat zitten en doorrijdt, alsook dat E. bij verzoeker was en er nog personen waren die hielpen om niet te veel aandacht te krijgen en dat wanneer verzoeker zijn paspoort liet zien aan de controleur deze een stempel zette, verzoeker terug in de auto is gaan zitten en de grens is overgegaan. Verzoekers voegen hier nog aan toe dat er tijdens de interviews enkele kleine fouten en misverstanden zijn gebeurd tussen verzoeker en de tolk en dat er tussen Georgië en Turkije goede relaties zijn waardoor men de grens over kan enkel met een identiteitskaart, dat verzoeker heeft uitgelegd dat de Georgische overheid niet verwachtte dat hij het land zou verlaten omdat hij een vrouw en een klein kind had, dat – omdat de leider van UNM in Georgië was – ze te nerveus waren en geen tijd gehad hadden om een uitreisverbod voor verzoeker te vragen aan de rechtbank en dat er geen officiële procedure tegen hem liep en zij dus niet zomaar naar de rechtbank konden gaan voor een uitreisverbod.

Vervolgens zijn verzoekers het niet eens met de overweging van de bestreden beslissingen dat het niet logisch is dat verzoeker nooit een poging heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen voor zijn problemen. Verzoekers betogen dat verzoeker problemen had met de overheid en de overheid hem dus niet ging helpen. Zij benadrukken in dit verband dat de politie hem had gevraagd om zijn verklaring aan te passen en hem had bedreigd. Volgens hen blijkt hieruit dat de politie hem dus niet ging helpen. Zij besluiten dat verzoeker niemand kon vertrouwen en geen risico wou nemen.

Verder hekelen verzoekers dat de verwerende partij verzoeker verwijt dat hij tot 4 oktober 2021 heeft gewacht om zijn land van herkomst te verlaten. In dit verband verwijzen verzoekers opnieuw naar de verklaring die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aflegde dat hij dacht dat Saakashvili ging terugkeren naar Georgië en de overheid zou veranderen, dat hij een klein kind had (en voordien een zwangere vrouw) en dat hij dacht dat de situatie zou veranderen. Luidens de verzoekschriften stelt de verwerende partij dat deze uitleg niet volstaat, zonder enige motivering. Verzoekers verduidelijken nog dat verzoeker, door wat E. hem vertelde, toch de beslissing heeft genomen om het land te verlaten. Ten slotte menen verzoekers dat de datum van het paspoort van verzoeker niets te maken heeft met de beslissing om zijn land te verlaten en benadrukken zij dat verzoeker zich niet herinnert waarom hij de datum van zijn paspoort veranderde.

Daarnaast gaan verzoekers in op de overweging van de bestreden beslissingen dat verzoeker bijzonder laatijdig een verzoek om internationale bescherming indiende. Enerzijds betogen verzoekers in dit verband dat verzoeker heeft uitgelegd dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Hongarije omdat de regering van dat land goede banden heeft met de regering van Georgië. Anderzijds, wat betreft het gegeven dat verzoeker wachtte om een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, opperen zij dat verzoeker onderzoek heeft gedaan in België naar de procedure en hoe het zat met zijn bedrijf en de politiek, dat hij dit ook heeft uitgelegd en hij eerst een persoon heeft gecontacteerd om een woning te huren en te helpen hoe hij de overheid moest contacteren voor bescherming.

Tot slot verwijzen verzoekers nog naar een passage uit de voormelde COI Focus van 16 januari 2023 inzake de werking van het Georgisch gerecht en het recht op een eerlijk proces aldaar, en wensen zij te wijzen op het feit dat verzoeker een woning heeft in België en dat zij beiden werken en zich willen integreren.

3.1.2. Verzoekers vragen de Raad om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek, ofwel om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.2. Stukken

Verzoeker voegen ter staving van hun betoog volgende stukken bij de voorliggende verzoekschriften:

- COI Focus, "*Georgië algemene situatie*", 16 januari 2023, p. 1-5, 17-31 en 41-45 (stuk 2);
- uittreksel website verwerende partij over verwijdering Georgië uit de lijst van veilige landen van herkomst en krantenartikel *d.d.* 3 april 2023 over B. I. (stuk 3).

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk*

rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavige beroepen, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het identiek enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Voorts beaamt de Raad de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat ook in hoofde van verzoekster geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat ook zij kon voldoen aan haar verplichtingen. Verzoekster legde naar aanleiding van haar persoonlijk onderhoud *d.d.* 27 april 2023 (hierna: tweede persoonlijk onderhoud verzoekster) bij het commissariaat-generaal een psychologisch attest neer van 20 april 2023 waarin de geraadpleegde psychologe stelt dat er bij verzoekster sprake is van een ernstige posttraumatische stressstoornis (PTSS), dat zij slecht slaapt en nachtmerries heeft, dat haar dieet verstoord is en dat er algemene lichamelijke verzwakking optreedt. Te dezen dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat uit de inhoud van dit psychologisch verslag enkel kan worden afgeleid dat het werd opgesteld op grond van verzoeksters verklaringen evenals dat de raadpleging beperkt is gebleven tot één enkele online consultatie op 20 april 2023.

Voorts stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat verzoekster tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangaf dat zij ernstige psychologische problemen kende en evenmin tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gewag maakte van ernstige psychologische problemen, alwaar zij louter vermeldde dat zij slaapproblemen kende en hiervoor een consultatie wenste te krijgen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 21 april 2022 verzoekster (hierna: eerste persoonlijk onderhoud verzoekster), p. 8). Deze vaststellingen op zich doen reeds ernstig afbreuk aan de ernst van verzoeksters voorgehouden psychologische problemen en al zeker op de repercussies hiervan om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing die zij ten aanzien van verzoekster nam stelt dat het gegeven dat zij pas een jaar na haar aankomst op consultatie ging bij een psycholoog (*d.d.* 20 april 2023) de ernst van haar voorgehouden psychologische problemen ondermijnt, betogen verzoekers in hun verzoekschriften dat verzoeker meerdere malen contact heeft opgenomen met Fedasil voor een psycholoog, maar dat de wachttijd te lang was, dat verzoekster niet wou praten over haar problemen en

dat er problemen waren met de taal aangezien zij niet goed Engels praat. De Raad herhaalt in deze dat verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde dat zij reeds bij haar aankomst vroeg om een consultatie bij een arts. Er dient in deze echter eveneens te worden herhaald dat verzoekster toen geenszins melding maakte van psychologische problemen van dezelfde aard als vermeld in het voorliggende psychologisch attest. Bovendien blijkt uit het administratief dossier geenszins dat verzoekster bij haar registratie gevraagd heeft om een consultatie bij een arts/psycholoog (administratief dossier, document 'vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ' verzoekster). Nog daargelaten deze vaststellingen, oordeelt de Raad desalniettemin dat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat verzoekster pas een jaar na haar aankomst op consultatie kon bij een psycholoog door lange wachttijden en eventueel taalproblemen. Verzoekers kunnen dan ook gevolgd worden dat het gegeven dat verzoekster slechts na een jaar op consultatie ging bij een psycholoog hen niet kan verweten worden en geen indicatie is betreffende de ernst van deze problemen. Dit neemt echter niet weg dat de ernst van de door verzoekster voorgehouden problemen reeds ondermijnd wordt door het feit dat zij hier geen melding van maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat er zich, wat betreft verzoeksters voorgehouden PTSS, geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van haar beide persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal. Integendeel, uit de lezing van de notities blijkt dat zij er gedurende beide persoonlijke onderhouds in slaagde omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot het gezamenlijk door verzoekers voorgehouden relaas.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoekers vrezden bij terugkeer naar hun land van herkomst, Georgië, vervolgd te worden door de Georgische autoriteiten, in opdracht van I. D., het hoofd van de criminele politie, omdat verzoeker weigerde in te gaan op diens voorstel om geld wit te wassen - in ruil voor overheidsopdrachten zou hij hem geld overhandigen - en omdat verzoeker weigerde zijn financiële en materiële steun voor de oppositiepartij Verenigde Nationale Beweging (UNM) – wat hij deed doch zonder ooit openlijk politiek actief te zijn of officieel lid te zijn van UNM – stop te zetten.

Blijkens de bestreden beslissingen oordeelt de commissaris-generaal vooreerst (I) dat uit algemene informatie blijkt dat er actueel in Georgië geen sprake is van veralgemeende vervolging van laaggeplaatste opposanten/critici van het huidige regime zoals verzoeker zelf en dat, in hoeverre opposanten/critici van het huidige regime omwille van hun politieke overtuigingen en/of activiteiten blootstaan aan (pogingen tot) druk en intimidatie, gerechtelijke vervolging en/of geweld vanwege de autoriteiten en/of derden en in hoeverre deze, desgevallend, beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, dan ook individueel beoordeeld dient te worden. Daarnaast (II) stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat er in hun concreet geval sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, daar er – omwille van verschillende redenen – geen geloof kan gehecht worden aan hun gezamenlijk voorgehouden relaas. Zo (i) wordt de geloofwaardigheid van hun gezamenlijk voorgehouden relaas ondermijnd door een opeenstapeling van (flagrante) tegenstrijdigheden. Ten eerste (a) legde verzoeker tijdens zijn opeenvolgende persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af over de persoon die eind april/begin mei 2021 bij hem op kantoor langskwam en hem bedreigde. Ten tweede (b) legde verzoeker tijdens zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop hij op zijn motor werd aangevallen op 18 mei 2021. Ten derde (c) legde verzoeker doorheen de procedure tot het bekomen van internationale bescherming volatiele en tegenstrijdige verklaringen af over zijn reactie op de vraag van de politieagenten, na het motorincident, om zijn verklaringen te wijzigen. Ten vierde (d) legde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af over het tijdsverloop tussen zijn tweede ontmoeting met I. D. en het moment waarop de belastingdienst bij hem op kantoor kwam voor een controle. Ten vijfde (e) legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het aantal keren dat hij nog werd opgeroepen of verhoord bij de financiële politie of het parket nadat hij de eerste maal door hen werd gehoord. Ten zesde (f) legden verzoekers tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de politieagenten bij hen thuis langskwamen nadat hij beschoten werd op de motor. Ten zevende (g) legde verzoekster weinig consistente verklaringen af over het aantal medewerkers van het ministerie van Binnenlandse Zaken die bij hen thuis binnenvielen tijdens de onofficiële huiszoeking op 4 oktober 2021. Ten slotte (h) legde verzoekster ook inconsistente verklaringen af over het verloop van de inval bij haar ouders thuis na verzoekers vertrek. Voorts (ii) is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat verzoeker op 4 oktober 2021 Georgië op legale wijze kon verlaten. Tevens (iii) is verzoekers gedrag zowel voor als na zijn definitieve komst naar België op verschillende punten niet in overeenstemming met de vrees die hij bij een terugkeer

naar Georgië beweert te koesteren. Vooreerst (a) is het vreemd dat verzoeker voor zijn vertrek uit Georgië nooit een poging ondernam om bescherming te verkrijgen voor zijn problemen met I. D. Ook (b) is het weinig logisch dat verzoeker nog tot 4 oktober 2021 wachtte om zijn land van herkomst te verlaten. Tot slot (c) diende verzoeker bijzonder laattijdig zijn verzoek om internationale bescherming in. Ten slotte (III) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten en de bij de notities van hun persoonlijke onderhouden gemaakte opmerkingen, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in de voorliggende verzoekschriften niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

3.3.6.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.6.3. Waar verzoekers opwerpen dat Georgië inmiddels van de lijst van veilige landen is weggehaald, stipt de Raad aan dat het gegeven dat het herkomstland van verzoekers niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst enkel tot gevolg heeft dat hun verzoeken niet langer behandeld kunnen worden overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in een versnelde procedure voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van personen uit landen die aangemerkt zijn als veilig land van herkomst, en dat ook het (weerlegbaar) vermoeden dat bij personen afkomstig uit een veilig land van herkomst geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig is niet van toepassing is op hen. Het koninklijk besluit van 7 april 2023 ter vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst waarop Georgië niet langer fungeert werd pas bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 10 juli 2023. Ten tijde van de persoonlijke onderhouden van verzoekers op 21 april 2022 en 27 april 2023 werd Georgië aldus nog als een veilig land van herkomst beschouwd, wat rechtvaardigde dat er tijdens deze fase van de procedure een versnelde procedure werd toegepast. Uit de notities van de persoonlijke onderhouden van zowel verzoekster als verzoeker blijkt dat de persoonlijke onderhouden grondig werden gehouden en geen leemten vertonen. Naderhand werd het onderzoek van de beider beschermingsverzoeken afgesloten met een onderscheiden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6.4. Vooreerst menen verzoekers dat zij vrezen vervolgd te worden door de Georgische autoriteiten, in opdracht van I. D., het hoofd van de criminele politie. Dit omdat verzoeker – die zelf nooit openlijk politiek actief was en zelf nooit officieel lid was van UNM – weigerde zijn financiële steun voor UNM stop te zetten en omdat hij weigerde in te gaan op het voorstel van I. D. om geld wit te wassen - in ruil voor overheidsopdrachten zou hij hem geld overhandigden.

3.3.6.4.1. In deze wenst de Raad vooreerst te wijzen op volgende pertinente bevindingen inzake politieke opposanten in Georgië die de commissaris-generaal afleidt uit de beschikbare algemene landeninformatie:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Georgië – Algemene situatie van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt dat Georgië een meerpartijstelsel heeft en verkiezingen er doorgaans competitief verlopen, niettemin zowel tijdens de verkiezingscampagne als tijdens de verkiezingen onregelmatigheden voorkomen. In de praktijk bekleedt sinds de jaren 2000 slechts één partij een machtspositie. Actueel is de macht geconcentreerd bij Georgian Dream (GD). Sinds het aantreden van de Georgian Dream-coalitie in 2012 raakte de Georgische samenleving ook sterk gepolariseerd.

Hoewel het recht op vrijheid van vergadering en van betoging doorgaans worden gerespecteerd en de ordediensten betogingen vaak succesvol faciliteren, is er in periodes van verhoogde maatschappelijke en/of politieke spanning occasioneel sprake van het gebruik van disproportioneel geweld door de ordediensten in het kader van betogingen. Tijdens betogingen arresteert de politie ook regelmatig

betogers omwille van administratieve overtredingen. Dit kan gepaard gaan met geweld. Marteling en onmenselijke of vernederende behandeling door leden van de ordehandhaving vormen volgens de Public Defender de voorbije jaren echter niet langer een structureel probleem in Georgië. Arrestanten kunnen na arrestatie veroordeeld worden tot een administratieve boete of detentie. Deze administratieve sancties hebben een bekoelend effect op activisten en zijn bedoeld om het protest stil te leggen, maar leiden gewoonlijk niet tot systematische persoonsgerichte vervolging. Vertegenwoordigers van de media, oppositiefiguren en vooraanstaande activisten worden in bepaalde situaties wel doelbewust gearresteerd tijdens betogingen. Vreedzame betogingen worden daarnaast soms verstoord door tegenbetogingen van agressieve groepen, wat kan uitmonden in onderlinge schermutselingen met fysiek geweld.

In verkiezingsperiodes kan de regering(spartij) druk uitoefenen op personen die politiek belangrijk zijn, hoofdzakelijk kandidaten voor oppositiepartijen, mensen die invloed hebben of actieve leden van gemeenteraden. Kiezers kunnen tijdens de verkiezingsperiode benaderd worden om te stemmen op de regerende partij. Deze intimidatiepogingen betreffen voornamelijk psychologische druk en zetten zich niet voort na afloop van de verkiezingen. Overheidsmedewerkers die stemmen ronselen voor de oppositie of hun voorkeur voor de oppositie publiekelijk uiten, riskeren hun job te verliezen. Fysiek geweld, strafrechtelijke vervolging en arrestaties zijn echter eerder uitzonderlijk. Doorgaans zijn er geen gevolgen indien de betrokkene niet ingaat op de eis om zijn politieke activiteiten op te geven of te stemmen op de regerende partij.

Actueel is er geen sprake van veralgemeende vervolging van laaggeplaatste opposanten/critici van het huidige regime zoals uzelf. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Hooggeplaatste opposanten/critici staan wel bloot aan politiek gemotiveerde gerechtelijke vervolging waarbij fundamentele rechten worden geschonden. Dergelijke zaken worden doorgaans echter gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Wat betreft de specifieke situatie van sponsors van de UNM, kan bijkomend nog worden opgemerkt dat CEDOCA onderzoek verrichte naar uw bedrijf 1M en de partijfinanciering via dotatie (COI Case GEO2023-001, 7/03/2023, Cedoca). In de voor het onderzoek geraadpleegde bronnen of rapporten werd geen melding gemaakt van enige problemen voor personen of bedrijven die oppositiepartijen in Georgië financieel steunen.”

In dit verband betogen verzoekers in hun verzoekschriften vooreerst dat de commissaris-generaal te dezen verwijst naar vaststellingen/verklaringen van een Georgische instantie, die niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad stelt vast dat in het voormelde enkel wordt verwezen naar (passages uit de COI Focus “Georgië algemene situatie” van 16 januari 2023) vaststellingen van de Georgische *Public Defender*, die in diezelfde COI Focus wordt omschreven als de enige overheidsinstantie die beschouwd wordt als een onafhankelijke dienst (administratief dossier, map landeninformatie, COI Focus “Georgië algemene situatie” van 16 januari 2023, p. 8). Het gaat dan ook niet op te stellen dat de vaststellingen/verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn omdat zij afkomstig zijn van de *Public Defender*. Voorts kunnen verzoekers niet gevolgd worden waar zij in hun verzoekschriften voorhouden dat er tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld in de voormelde bevindingen. Het gegeven dat er sinds 2000 slechts één partij een machtspositie bekleedt in Georgië, te weten de partij Georgische Droom, doet geen afbreuk aan het gegeven dat er in Georgië sprake is van een meerpartijenstelsel en toont geenszins aan dat er onregelmatigheden voorkomen tijdens de verkiezingen, noch dat er sprake is van andere vormen van corruptie. Desalniettemin stelt de commissaris-generaal terecht vast dat uit de COI Focus van 16 januari 2023 blijkt dat er wel degelijk sprake is van onregelmatigheden tijdens verkiezingscampagnes en tijdens de verkiezingen. Voorts blijkt uit de betreffende COI Focus eveneens dat er in Georgië nog steeds sprake is van andere vormen van corruptie. Dit alles wordt ook erkend in het gestelde van de verwerende partij dat de verkiezingen doorgaans – zijnde over het algemeen – competitief verlopen.

Waar verzoekers verwijzen naar het gegeven dat Georgië niet langer op de lijst van veilige landen van herkomst staat en menen dat dit een reden heeft, verwijst de Raad vooreerst naar het gestelde onder punt 3.3.6.3. Voorts merkt de Raad op dat de beslissing om een land van herkomst overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet al dan niet (langer) als veilig te beschouwen een beleidsbeslissing is. In het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet terug opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: “*Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken.*” In zoverre verzoekers zich zouden beroepen op wets- en/of beleidskritiek, merkt de Raad op dat hij zich daarover niet uit te laten heeft. De voormelde bevindingen

zijn geschraagd op de COI Focus van 16 januari 2023. Dat deze COI Focus reeds dateert van vooraleer Georgië van de lijst van veilige landen werd gehaald, doet geen afbreuk aan de objectieve bevindingen die hierin zijn opgenomen.

Verzoekers stellen verder dat de verwerende partij overweegt dat de regeringspartij druk uitoefent op personen van de oppositie die politiek belangrijk zijn, op mensen die invloed hebben of actieve leden van gemeenteraden, dat kiezers benaderd worden om te stemmen op de regerende partij en dat overheidsmedewerkers die stemmen ronselen voor de oppositie hun job verliezen, waarna zij besluiten dat dit aantoonde dat er sprake is van corruptie. De Raad stelt vast dat verzoekers zich hier beperken tot een partiële lezing van de beschikbare informatie alsook van de bestreden beslissingen, waaruit tevens blijkt dat deze intimidatiepogingen voornamelijk psychologische druk betreffen en zich niet voortzetten na afloop van de verkiezingen, dat fysiek geweld, strafrechtelijke vervolging en arrestaties echter zeer eerder uitzonderlijk zijn en dat er doorgaans geen gevolgen zijn indien de betrokkene niet ingaat op de eis om zijn politieke activiteiten op te geven of te stemmen op de regerende partij. In deze wordt dan ook erkend dat er in Georgië sprake is van een zekere corruptie/druk/intimidatie, doch ook dat de ernst hiervan beperkt is en afhankelijk is van het profiel van de betrokkene.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de COI Focus van 16 januari 2023, en bij uitbreiding in de bestreden beslissingen, terecht besloten dat er actueel geen sprake is van veralgemeende vervolging van laaggeplaatste opposanten/critici van het huidige regime. Het louter poneren van het tegendeel is geenszins ernstig.

Met het citeren van passages uit de voormelde COI Focus inzake de werking van het Georgisch gerecht en het recht op een eerlijk proces en de bij de verzoekschriften gevoegde algemene informatie, slagen verzoekers er niet in de voormelde bevindingen in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad – in navolging van de verwerende partij en ongeacht de kwalificatie van het politiek profiel van verzoeker – dat in hoeverre opposanten/critici van het huidige regime omwille van hun politieke overtuigingen en/of activiteiten blootstaan aan (pogingen tot) druk en intimidatie, gerechtelijke vervolging en/of geweld vanwege de autoriteiten en/of derden en in hoeverre deze, desgevallend, beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, individueel beoordeeld dient te worden. In weerwil tot wat verzoekers in hun verzoekschriften voorhouden, en gelet op het gestelde onder punt 3.3.6.5., gaat het geenszins op te stellen dat de commissaris-generaal zich beperkt tot het verwijzen naar bronnen en onderzoeken, terwijl het duidelijk is dat verzoeker en zijn bedrijf nadelen hebben ondervonden omwille van financiering aan de oppositiepartij.

3.3.6.4.2. Vervolgens oordeelt de Raad dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat er in hun individueel geval, omwille van de problemen van verzoeker met I. D., sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Dit omdat er, omwille van verschillende redenen, geen geloof kan worden gehecht aan het gezamenlijk door verzoekers voorgehouden relaas.

3.3.6.4.2.1. Zo wordt de geloofwaardigheid van hun gezamenlijk voorgehouden relaas ondermijnd door een opeenstapeling van (flagrante) tegenstrijdigheden.

Ten eerste legde verzoeker tijdens zijn opeenvolgende persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af over de persoon die eind april/begin mei 2021 bij hem op kantoor langskwam en hem bedreigde. De bestreden beslissingen luiden in dit verband terdege als volgt:

“Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat I. D. (I.D.) zelf naar uw kantoor kwam, dat hij u bedreigde, dat hij u zei dat u goed moest nadenken tegen wie u in strijd was gegaan, dat u uw bedrijf op zijn naam moest registreren en dat u moest stoppen met het financieren van de UNM. Toen u gevraagd werd of I.D. alleen binnencwam of samen met andere personen, verklaarde u dat hij alleen was binnengekomen, dat hij een wapen droeg en dat hij zijn wapen op tafel legde (CGVS I, pg. 14 & 15). Dit valt moeilijk te verzoenen met wat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud over deze ontmoeting verklaarde. U verklaarde immers tijdens het laatste persoonlijk onderhoud dat het niet I.D. zelf was die naar uw kantoor kwam maar een voor u onbekende persoon die door I.D. naar uw kantoor werd gestuurd (CGVS II, pg. 11 & 12). Het is gezien uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud over het ostentatieve neerleggen van het wapen tijdens deze ontmoeting daarenboven bijzonder vreemd dat u ook hierover weinig coherent was tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. U gaf immers eerst aan dat u dacht dat deze persoon geen wapen had en dat u het niet had opgemerkt, om vervolgens te stellen dat hij misschien wel een wapen had en dat u het wel degelijk gezien had (CGVS II, pg. 12).”

In hun verzoekschriften betogen verzoekers vooreerst dat, toen verzoeker de situatie uitlegde, hij heeft benadrukt dat de persoon een geweer had en bij de overheid werkte, aangezien hij met een auto van de overheid reed. Verzoekers voegen hieraan toe dat deze persoon niet in verzoekers kantoor kwam en dat verzoeker in zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal tevens benadrukte dat het een persoon van I. D. was. De Raad stelt vast dat uit de neerslag van de persoonlijke onderhouden van verzoeker bij het commissariaat-generaal op ontegensprekelijke wijze blijkt dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud expliciet verklaarde dat, hoewel zijn chauffeur buiten bleef wachten, het I. D. zelf was die in zijn kantoor langskwam, alsook dat hij een wapen bij zich had (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 14-15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dan weer uitdrukkelijk en ondubbelzinnig dat het een onbekend persoon was die voor I. D. naar zijn kantoor kwam en legde hij volatiele verklaringen af over het gegeven of deze persoon al dan niet een wapen bij zich had (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Verzoeker legde aldus verklaringen af die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn en dus aldus wel degelijk niet met elkaar te rijmen vallen.

Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud werd verzoeker geconfronteerd met deze flagrante tegenstrijdigheid, waarna hij volhardde in de tweede versie van zijn verklaringen. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat dit de voormelde tegenstrijdigheid niet kan vergoelijken. De Raad wijst verzoeker erop dat verzoeker niet zonder meer kan verwijzen naar één versie van zijn verklaringen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van vragen of gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

Zowel na confrontatie met deze tegenstrijdigheid tijdens het tweede persoonlijk onderhoud van verzoeker, als in de verzoekschriften, wordt er nog gesteld dat er problemen waren met de tolk tijdens het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker. Deze problemen zouden geen betrekking hebben gehad op de kennis van het Georgisch van de tolk, maar wel op de vertalingen naar het Nederlands. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zou dit beter zijn geweest. Verzoekers benadrukken dat verzoeker, omdat de problemen zich bij het Nederlands van de tolk voordeden, tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet kon aangeven dat hij problemen had, maar dat verzoekers Nederlands beter was tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, waardoor hij dit toen wel kon begrijpen en opmerken. Voorts benadrukken zij nog dat verzoeker verklaarde dat hij dit, indien hij de notities van dit onderhoud zou gekregen hebben de dag na het interview, wel had kunnen opmerken. In dit verband kan worden opgemerkt dat, wanneer verzoeker een kopie van de notities van zijn beide persoonlijke onderhouden kreeg na zijn tweede persoonlijk onderhoud, hij hier wel dergelijke opmerkingen over maakte. Los hiervan dient evenwel te worden opgemerkt dat niet in te zien valt hoe verzoeker – die tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud naar eigen zeggen onvoldoende Nederlands kon om problemen in het Nederlands van de tolk te horen en die pas na zijn tweede persoonlijk onderhoud de notities van zijn eerste persoonlijk onderhoud ontving waardoor hij deze verklaringen kon nagaan – tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud, wanneer hij geconfronteerd werd met tegenstrijdigheden, plots doorhad dat deze te wijten waren aan fouten in de Nederlandse vertaling van de tolk. Er kan niet ingezien worden dat verzoekers kennis van het Nederlands een danige wending heeft genomen om dergelijke zaken op te merken en bovendien blijkt ter terechtzitting dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Georgisch. Dat de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen te wijten zou zijn aan een gebrekkige vertaling van de tolk van het Georgisch naar het Nederlands is niet meer dan een blote bewering en het is eigen aan tolkwerk dat de vertaling gebeurt van de vreemde taal naar de taal van de procedure, te weten het Nederlands. Tevens dient te worden vastgesteld dat de vertaling tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd uitgevoerd door dezelfde tolk als tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, toen hij naar eigen zeggen wel al beter Nederlands begreep, zowel aan het begin als aan het einde bevestigde de tolk goed begrepen te hebben en geen melding maakte van fouten in zijn vertaling naar het Nederlands (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 2, 22).

Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker over de persoon tijdens deze belangrijke ontmoeting - verzoeker verklaarde immers dat hij zich sinds die ontmoeting zorgen begon te maken over de veiligheid van zijn gezin, dat hij naar aanleiding van deze ontmoeting een bewakingsagent inhuurde, dat hij sindsdien voortdurend telefonisch werd lastig gevallen, dat zijn telefoon werd afgetapt via afluisterapparatuur op zijn werk en dat hij werd geschaduwd met een wagen aan zijn werk en bij hem thuis (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 14 -15 en notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 12) - consistente verklaringen zou afleggen, *quod certe non in casu*.

Gelet op het voorgaande betreft het wel degelijk een flagrante tegenstrijdigheid, die de geloofwaardigheid van het relaas reeds op ernstige wijze ondermijnt.

Ten tweede oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoeker doorheen de procedure tot het bekomen van internationale bescherming tegenstrijdige verklaringen aflegde over de wijze waarop hij op zijn motor werd aangevallen op 18 mei 2021:

“Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u dat u op 18 mei 2021 van uw motor getrokken werd. Dit staat in schril contrast met wat u over dit incident vertelde bij het CGVS. Zowel tijdens het eerste als tweede persoonlijk onderhoud gaf u immers aan dat u beschoten werd. U verklaarde dat u uit een auto met hoge snelheid beschoten werd, dat uw motor geraakt werd en dat u van uw motor gevallen was (CGVS I, pg. 16; CGVS II, pg. 13). Na confrontatie hiermee, gaf u aan dat u zoiets niet verklaard had bij de DVZ en dat u een kopie van het verslag wou. Het louter gegeven dat de verklaringen die u hierover aflegde bij de DVZ ontkende, biedt echter geen enkele uitleg. Hoewel u verklaarde hiervan een verslag te willen, dient te worden vastgesteld dat u wel degelijk een kopie van deze verklaringen ontving. U gaf dit ook aan tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U stelde toen dat het verslag bij de DVZ u werd voorgelezen en dat u de kopie van het verslag mee naar huis nam (CGVS I, pg. 2 & 3). Deze vaststelling doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat u over dergelijk cruciaal element uit uw asielaanvraag – nl. het moment waarop men u op uw motor om het leven trachtte te brengen – doorheen de asielaanvraag gelijklopende verklaringen zou afleggen.”

In hun verzoekschriften betogen verzoekers dat het eerste interview niet vertaald is, dat verzoeker – aangezien hij geen Nederlands kon – geholpen werd door een vriend en dat deze vriend correct vertaald heeft dat verzoeker van zijn motor gevallen is terwijl er geschoten werd. In zoverre verzoekers hiermee bedoelen dat de neerslag van verzoekers interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Nederlands was en niet in het Georgisch, verzoeker – die op dat moment geen Nederlands kon – een vriend inschakelde om dit te vertalen, die vriend vervolgens verzoekers verklaring vertaalde als zou er staan dat hij van zijn motor viel toen hij beschoten werd en die vertaling overeenkwam met de werkelijkheid, merkt de Raad op dat er in de neerslag van verzoekers interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk geschreven staat dat hij van zijn motor getrokken werd en niet dat hij gevallen was nadat hij beschoten werd, dat zijn verklaringen op het einde van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Georgisch aan verzoeker werden voorgelezen, wat bevestigd wordt in dit document, alsook tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 1), en hij toen geen melding maakte van een foutieve neerslag van deze verklaring. Ook wanneer verzoeker bij het begin van zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gevraagd werd naar de voorlezing van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maakte hij geen melding van het gegeven als zou deze verklaring verkeerd weergegeven zijn, terwijl hij dit wel deed met betrekking tot een andere verklaring (*ibid.*, p. 2-3). Dat zijn vriend deze verklaring foutief vertaald heeft, maar wel op een manier die met de werkelijkheid zou overeenkomen, doet geen afbreuk aan voormelde tegenstrijdigheid en is bovendien zeer eigenaardig.

Ten derde legde verzoeker doorheen de procedure tot het bekomen van internationale bescherming volatiele en tegenstrijdige verklaringen af over zijn reactie op de vraag van de politieagenten, na het motorincident, om zijn verklaringen te wijzigen. De commissaris-generaal overweegt in deze op goede gronden het volgende:

“Tijdens het interview bij de DVZ verklaarde u dat de politieagenten bij u thuis langskwamen na dit incident, dat zij u vroegen om uw verklaringen te wijzigen en dat u toen wel verplicht was om uw verklaringen te wijzigen (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). U stuurde hierover een eerste maal uw verklaringen bij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. U gaf tijdens het begin van dat persoonlijk onderhoud aan dat er in het verslag van de DVZ stond dat u uw verklaring had aangepast maar dat u dat niet had gedaan. Vervolgens herhaalde u dat u uw verklaring niet had aangepast maar dat het rechtsproces werd stopgezet (CGVS I, pg. 3). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u opnieuw dat de politieagenten u bij u thuis vroegen om uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat het gewoon een verkeersongeluk was. U gaf aan dat uw advocaat u afraadde om uw verklaringen te wijzigen en dat u uw verklaringen dan ook niet wijzigde (CGVS I, pg. 16). Tijdens het laatste persoonlijke onderhoud verklaarde u echter opnieuw dat u wel degelijk uw verklaringen wijzigde nadat twee personen van de overheid bij u langskwamen en zij wouden dat u verklaarde dat het om een verkeersongeval ging (CGVS II, pg. 13). Toen u gevraagd werd hoe u daarop reageerde, stelde u dat u toestemde en uw verklaringen veranderde. Wanneer u gevraagd werd of u geprobeerd had om hiervan een bewijs te

verkrijgen via uw advocaat, stelde u dat de verklaring vernieuwd werd en niet meer bestond, en dat u uw verklaring veranderd had (CGVS II, pg. 14). U verklaarde verder dat u met uw advocaat overlegde vooraleer u uw verklaringen wijzigde en dat hij u dat had afgeraden. U stelde dat u dat toch gedaan had omdat u geen andere keuze had (CGVS II, pg. 14). Na confrontatie met deze volatiele en wisselende verklaringen, gaf u aan dat u met de wijziging van het verslag bedoelde dat u geen verder juridische stappen ondernam en u alles zo gelaten had zoals het was (CGVS II, pg. 23). In uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud hield u vast aan deze versie en corrigeerde uw verklaringen zodat deze uw laatste verklaringen hieromtrent zouden bevestigen. Dergelijke postfactumverschooning valt niet ernstig te nemen in het licht van uw eerdere verklaringen hierover. Indien u het werkelijk zo had gelaten en geen verder juridische stappen had ondernomen, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u dit spontaan zo zou verteld hebben wanneer u hierover bevroegd werd. U deed dit echter niet. Uit uw eerdere verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud blijkt immers ontegensprekelijk dat u uw verklaringen gewijzigd had naar aanleiding van de bedreigingen van de politieagenten (zie supra)."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier van verzoeker.

Te dezen opperen verzoekers in hun verzoekschriften dat verzoeker nooit gezegd heeft dat hij naar de politie is gegaan en heeft gezegd dat hij zijn verklaring zou wijzigen, dat verzoeker zonder naar de politie te gaan dit niet kan wijzigen, dat de politie hem niet nodig had en dit zelf makkelijk kon wijzigen en dat daardoor het onderzoek is stopgezet.

De Raad stelt vast dat verzoekers met dit betoog lijken te betwisten dat de politie aan verzoeker is komen vragen om zijn verklaringen te wijzigen. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen tijdens de administratieve procedure consistent bleef dat de politie bij hem langs kwam om te vragen of hij zijn verklaringen wou wijzigen, doch tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn reactie hierop. Dat verzoekers thans in de verzoekschriften ontkennen dat de politie bij verzoeker langskwam met dit verzoek is geenszins ernstig en kan dan ook geen afbreuk doen aan de voorgaande pertinente vaststellingen. Het louter ontkennen dat verzoeker (bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal) verklaarde dat hij zijn verklaringen wijzigde nadat de politie hem dit vroeg, is evenmin dienstig.

Verder benadrukt de Raad dat verzoekers in het voorgaande nergens verweten worden dat zij hier geen bewijs van kunnen voorleggen, zodat het betoog dat verzoeker niet begreep welke documenten gevraagd werden niet dienstig is.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat er redelijkerwijze verwacht mag worden dat verzoeker over zijn reactie op dergelijke ernstige bedreigingen – hij gaf aan dat de politieagenten zijn ongeboren kind bedreigden (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 16 en notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13) – gelijklopende verklaringen zou afleggen doorheen de asielpcedure. Dat verzoeker hier niet in slaagt, doet dan ook wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Ten vierde legde verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af over het tijdsverloop tussen zijn tweede ontmoeting met I. D. en het moment waarop de belastingdienst bij hem op kantoor kwam voor een controle. Concreet verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat ongeveer drie dagen na de tweede ontmoeting met I. D. de belastingdienst bij hem op kantoor langskwam (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 12), terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat hij zich niet meer kon herinneren in welke maand hij I. D. voor de tweede keer ontmoette en de controle van de belastingdienst ongeveer anderhalve maand na de tweede ontmoeting met I. D. situeerde (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 9). Zowel na confrontatie tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal als in de verzoekschriften wordt in dit verband opgeworpen dat het hier gaat om een vergissing, alsook dat – door het verstrijken van tijd – verzoeker zich niet meer kon herinneren wanneer de tweede ontmoeting met I. D. plaatsvond, waardoor verzoeker zei dat het ongeveer anderhalve maand was en heeft aangegeven in welke periode dit was, zonder dat hij kon zeggen welke dag of maand dit juist was. De Raad stelt vast dat verzoeker, van zodra hij hiernaar gevraagd werd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, aangaf dat hij zich de tweede ontmoeting met I. D. niet goed meer kon herinneren en het tijdsverloop bij benadering zou aangeven. In weerwil van wat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen voorhoudt, gebeurde dit dus niet pas bij confrontatie. Desalniettemin oordeelt de Raad – in navolging van de verwerende partij – dat, aangezien het verschil tussen drie dagen

en anderhalve maand bijzonder groot is, dit bezwaarlijk aan een vergetelheid of vergissing inzake de datum van de tweede ontmoeting met I. D. kan worden toegeschreven.

Ten vijfde legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het aantal keren dat hij nog werd opgeroepen of verhoord bij de financiële politie of het parket nadat hij de eerste maal door hen werd gehoord. In dit verband luiden de bestreden beslissingen terdege als volgt:

“U vertelde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud spontaan dat u na uw eerste verhoor op het parket op 5 april 2021 nog 5 à 6 keer bij het parket moest verschijnen (CGVS I, pg. 15), terwijl u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat u na uw eerste verhoor bij de procureur nog 2 of 4 keren werd opgeroepen voor ondervraging (CGVS II, pg. 10).”

Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid gaf verzoeker als uitleg dat het niet over cijfers gaat en dat het al lang geleden gebeurd is (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 22). In hun verzoekschriften benadrukken verzoekers dat verzoeker zich niet meer kan herinneren hoeveel keer dit gebeurde. In deze dient te worden benadrukt dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud zelf spontaan verklaarde dat hij nog vijf tot zes keer moest verschijnen. Indien hij zich het aantal niet zou herinneren is het vreemd dat hij dan zelf spontaan, zonder hiernaar gevraagd te worden, een specifiek aantal opgaf. In zoverre verzoekers bedoelen dat verzoeker zich tijdens het tweede persoonlijk onderhoud niet meer kon herinneren hoeveel keer dit gebeurde, onderstreept de Raad dat hij, wanneer hem hiernaar gevraagd werd, uitdrukkelijk verklaarde dat dit nog twee tot vier keer gebeurde. Indien verzoeker het zich werkelijk niet meer zou herinnerd hebben, kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit spontaan zo zou vermeld hebben wanneer hij hierover bevraged werd. Bovendien slagen verzoekers er niet in deze vermeende vergetelheid te verschonen. In zoverre verzoekers in dit verband verwijzen naar tijdsverloop, onderstreept de Raad dat, niettegenstaande herinneringen onderhevig kunnen zijn aan vervaging, het loutere tijdsverloop tussen de voorgehouden gebeurtenissen in het land van herkomst en de persoonlijke onderhouden in België, alsook tussen de opeenvolgende persoonlijke onderhouden, allermindst een afdoende verklaring kan bieden in dit verband. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag hoe dan ook mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op verzoekers verdere leven, kan redelijkerwijze verwacht dat verzoeker bij machte zou moeten zijn deze in een later stadium op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten, *quod non*. Het aantal keren dat verzoeker werd opgeroepen of verhoord door de financiële politie of het parket betreft wel degelijk een kernelement van het gezamenlijk voorgehouden relaas, waardoor van verzoeker mag worden verwacht hierover op een coherente en overeenstemmende manier verklaringen af te leggen.

Vervolgens merkt de commissaris-generaal terdege op dat verzoekster weinig consistente verklaringen aflegde over het aantal medewerkers van het ministerie van Binnenlandse Zaken die bij hen thuis binnenvielen tijdens de onofficiële huiszoeking op 4 oktober 2021 en over het verloop van de inval bij haar ouders thuis na verzoekers vertrek. Dit wordt op goede gronden als volgt onderbouwd in de bestreden beslissingen:

“Uw vrouw verklaarde zowel tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud als in het onlineartikel van A. T. dat u neerlegde (en waarvan een vertaling werd toegevoegd aan uw administratief dossier), dat dit 4 personen of politieagenten waren (CGVS I vrouw, pg. 12), terwijl ze tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat het twee of misschien drie personen waren (CGVS II, vrouw, pg. 4).

[...]

Hoewel ze tijdens het eerste persoonlijk onderhoud spontaan verklaarde dat haar moeder tijdens deze gebeurtenis de deur opende (CGVS I vrouw, pg. 8), gaf ze tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aan dat dit haar vader betrof (CGVS II vrouw, pg. 5).”

Zowel na confrontatie tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal als in graad van beroep verklaarde verzoekster voor beide tegenstrijdigheden dat zij het zich niet goed meer herinnerde omdat er veel tijd voorbij was (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7). In hun verzoekschriften voegen verzoekers hieraan toe dat verzoekster nerveus was en zich vergist heeft en dat het moeilijk is voor haar om details te onthouden.

Vooreerst merkt de Raad op dat indien verzoekster bepaalde zaken werkelijk niet wist of zich niet herinnerde, niets haar in de weg stond om dit zo aan te geven toen haar eerder tijdens het persoonlijk onderhoud naar dergelijke zaken werd gevraagd, hetgeen zij evenwel naliet te doen.

Voorts kan het verstrijken van tijd ook hier, gelet op wat de Raad hierover *supra* reeds heeft gesteld, geen verschoning bieden.

Waar verzoekers wijzen op het gegeven dat verzoekster nerveus was, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekster niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument nerveus te zijn geweest en veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat nervositeit, stress of eventuele andere problemen verzoekster verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en de kern van de asielmotieven doorheen de administratieve procedure op een dienstige wijze uiteen te zetten.

Mede gelet op het gestelde onder punt 3.3.5., maakt verzoekster bovendien niet aannemelijk dat zij – omwille van psychologische of medische redenen – niet in staat is om details te onthouden.

Ten slotte oordeelt de commissaris-generaal nog terecht als volgt:

“[...] legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de politieagenten bij u thuis langskwamen nadat u beschoten werd op de motor. U en uw vrouw verklaarden tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat de politieagenten of overheidsmedewerkers na het motorincident 's avonds bij jullie thuis langskwamen (CGVS I, pg. 16; CGVS I vrouw, pg. 11). Uw vrouw verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud echter dat ze 's middags langskwamen. Ze verduidelijkte dat ze hiermee bedoelde tussen 1 en 3 uur 's middags (CGVS II, vrouw, pg. 2). Na confrontatie hiermee, ontkende uw vrouw dat ze dit tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaard had en volhardde ze in haar laatste verklaringen. Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten en het ontkennen van de eerdere verklaringen, geeft echter geen afdoende verklaring voor het bestaan van een discrepantie.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.6.4.2.2. Naast de duidelijke aanwezigheid van meerdere tegenstrijdigheden in het gezamenlijk voorgehouden asielrelaas valt dit relaas moeilijk te rijmen met het gegeven dat verzoeker op 4 oktober 2021 Georgië op legale wijze kon verlaten. De bestreden beslissingen considereren dienaangaande op goede gronden als volgt:

“U verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat E. K. – uw vriend die bij het ministerie van Binnenlandse Zaken werkte – u geholpen had, en zijn kennissen in de regio Adjara u hielpen om de grens over te steken. Vervolgens gaf u aan dat u op dat moment geen verbod had om het land te verlaten, dat u zonder dit alles ook de grens had kunnen oversteken, dat u de grens te voet overwandelde, en dat u enkel uw identiteitskaart moest tonen (CGVS I, pg. 18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u met uw reispaspoort de grens was overgestoken met Turkije op de dag dat de onofficiële huiszoeken bij u thuis en op uw kantoor plaatsvonden (CGVS II, pg. 15 & 19). Uw vertrek op de dag van de huiszoeken wordt ook bevestigd door de stempels uit uw paspoort. Dat u op legale wijze het land kon verlaten en er geen uitreisverbod tegen uw was uitgevaardigd, is echter bijzonder vreemd en weinig logisch in de door u geschetste context. Uit uw verklaringen blijkt immers dat (i) u bedreigd werd door I. D. , de ondervoorzitter van de criminele politie van Georgië, omdat u niet wenste mee te werken aan witwaspraktijken en u de UNM financieel steunde (CGVS I, pg. 11-12; CGVS II, pg. 6-9); (ii) u omwille hiervan meermaals werd opgeroepen voor verhoor bij de financiële politie of het parket (CGVS I, pg. 12-15; CGVS II, pg. 9-11); (iii) u telefonisch bedreigd werd, afgeluisterd werd, en met een wagen geschaduwd werd (CGVS I, pg. 14-15; CGVS II, pg. 11-12) ; (iii) er op 18 mei 2021 een poging plaatsvond om u om het leven te brengen (CGVS I, pg. 15-17; CGVS II, pg. 13-14); en (iv) er op de dag van uw vertrek zowel bij u thuis als op het werk huiszoeken werden uitgevoerd door het ministerie van Binnenlandse Zaken waarbij op uw kantoor alle documenten en alle laptops meegenomen werden, en

alle objecten verzegeld werden, en bij u thuis de laptop van uw vrouw, USB-sticks en documenten werden meegenomen (CGVS I, pg. 17-18; CGVS II, pg. 15-17). Wat deze huiszoekingen betrof, gaf u bovendien aan dat u via E. te weten kwam dat er een speciale operatie tegen u gepland was (CGVS I, pg. 18). In dergelijke context waaruit blijkt dat u een bijzonder belangrijk doelwit vormde voor de ondervoorzitter van de criminele politie van Georgië en het ministerie van Binnenlandse Zaken – en u ook in het vizier liep van de financiële politie –, raakt het kant nog wal dat er op de dag van de huiszoekingen geen uitreisverbod tegen u zou gelden, en dat u op legale wijze de grens met Turkije zou kunnen overwandelen. Er kan in dergelijke context immers op zijn minst verwacht worden dat er een uitreisverbod tegen u zou uitgevaardigd zijn, dat u geseind zou staan en dat de overheid verregaande maatregelen zou getroffen hebben om uw legale uitreis te verhinderen.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in de administratieve dossiers. In het bovenstaande besluit de commissaris-generaal dan ook terecht dat het gegeven dat er geen uitreisverbod werd uitgevaardigd ten aanzien van verzoeker, alsook dat verzoeker daardoor op deze door hem geschetste wijze – legaal en zonder problemen – zijn land van herkomst kon verlaten, moeilijk te rijmen valt met het voorgehouden relaas. Door in de verzoekschriften te blijven vasthouden aan de verklaringen van verzoeker over hoe hij de grens is kunnen oversteken, doen verzoekers hier geen afbreuk aan. Tevens benadrukken verzoekers in de verzoekschriften dat verzoeker geholpen werd door zijn vriend E., die bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkt, en zijn kennissen. Hiermee gaan verzoekers volledig voorbij aan het feit dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal zelf verklaarde dat hij het ook zonder deze hulp had gekund, daar er geen uitreisverbod tegen hem werd uitgevaardigd (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 18). Voorts opperen verzoekers in hun verzoekschriften dat de relaties tussen Georgië en Turkije goed zijn waardoor men enkel met een identiteitskaart de grens kan oversteken. Dat de grensovergang tussen Georgië en Turkije makkelijk verloopt en enkel een identiteitskaart (of paspoort) vereist, neemt niet weg dat verzoeker verklaarde dat hij met zijn paspoort de grens overstak (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 15, 19). In ieder geval, zowel wanneer men de grens dient over te steken met een identiteitskaart of met een paspoort, laat dit toe te controleren of er geen personen met een uitreisverbod de grens trachten over te steken. Dat verzoeker – zij het met zijn paspoort of zijn identiteitskaart – de grens overstak bevestigt dat hij op legale wijze het land kon verlaten en dat er ten opzichte van hem geen uitreisverbod werd afgeleverd, hetgeen niet te rijmen valt met het voorgehouden relaas. In zoverre verzoekers met hun verwijzing in de verzoekschriften naar corruptie in Georgië insinueren dat verzoeker door middel van corruptie aan de grens het land kon verlaten, wijst de Raad erop dat verzoeker hier nergens eerder melding van maakte. Uit zijn verklaringen blijkt op ontegensprekelijke wijze dat hij het land op legale wijze kon verlaten en dat er geen uitreisverbod ten aanzien van hem werd uitgevaardigd.

Verder trachten verzoekers tevergeefs te verklaren waarom de Georgische autoriteiten, in de door hen geschetste context, geen uitreisverbod zouden uitvaardigen jegens verzoeker. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 19-20) verklaarde dat de autoriteiten niet verwacht hadden dat hij het land zo snel en onverwacht zou verlaten. In deze oordeelt de commissaris-generaal terecht dat dit alle logica ontbeert. Het valt immers geenszins ernstig te nemen dat de autoriteiten niet zouden verwachten dat verzoeker zo snel het land zou willen verlaten gelet op de forse acties die I.D. en het ministerie van Binnenlandse Zaken op dat moment al tegen hem hadden ondernomen (zie *supra*). In de verzoekschriften voegen verzoekers hieraan toe dat de autoriteiten niet verwacht hadden dat verzoeker het land zou verlaten omdat hij een vrouw en een klein kind had. Andermaal gelet op de forse reacties die reeds tegen hem werden genomen en gelet op het gegeven dat ook zijn vrouw en kind reeds bedreigd werden, konden de autoriteiten wel degelijk verwachten dat verzoeker (met zijn vrouw en kind) het land zou verlaten. Verder betogen zij dat de leider van UNM op dat moment in Georgië was, waardoor de autoriteiten nerveus waren en geen tijd hadden om een uitreisverbod voor verzoeker bij de rechtbank te bemachtigen. De Raad oordeelt dat het kant, noch wal raakt dat een volledig staatsapparaat zou stilliggen omdat een oppositieleider in het land is. Dit betoog is geenszins ernstig. Waar verzoekers tot slot nog in hun verzoekschriften stellen dat de autoriteiten niet zomaar een uitreisverbod konden vragen aan de rechtbanken omdat er nooit een officiële procedure is gestart tegen verzoeker, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij meermaals werd opgeroepen/verhoord bij de financiële politie of het parket. Nog daargelaten de vraag of hieruit blijkt dat er tegen verzoeker een officieel onderzoek liep, blijkt hier wel uit dat de autoriteiten dergelijke zaken geregeld zouden kunnen krijgen. Tot slot wijzen verzoekers in hun verzoekschriften andermaal op problemen met de tolk. De Raad stelt vast dat verzoekers echter geen enkele duiding geven over welke vertaalproblemen er zich zouden hebben

voorgedaan. Verder valt ook niet in te zien hoe vertaalproblemen een ander licht zouden kunnen werpen op de voormelde pertinente vaststelling inzake het legaal vertrek van verzoeker.

3.3.6.4.2.3. Daarbij komt nog dat verzoekers gedrag, zowel voor als na zijn definitieve komst naar België, op verschillende punten niet in overeenstemming is met de vrees die hij bij een terugkeer naar Georgië beweert te koesteren.

Vooreerst is het vreemd dat verzoeker voor zijn vertrek uit Georgië nooit een poging ondernam om bescherming te verkrijgen voor zijn problemen met I. D. De commissaris-generaal stelt in dit verband in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende:

*“U gaf tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat u nadat u voor het eerst werd opgeroepen bij het parket of de financiële politie geen hulp zocht bij uw advocaat omdat het geen zin had, en omdat uw advocaat ook niets kon bereiken. U verklaarde naar aanleiding hiervan evenmin contact opgenomen te hebben met personen binnen de partij UNM (CGVS I, pg. 14). U verklaarde verder nooit klacht ingediend te hebben bij de politie naar aanleiding van uw problemen met I.D. (CGVS I, pg. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vertelde u geen klacht te hebben ingediend na het motorincident omdat dit geen zin had (CGVS II, pg. 14). U bevestigde later dat u naar aanleiding van uw problemen geen hulp zocht bij personen binnen de UNM omdat u geen risico wou nemen (CGVS II, pg. 20). Voorts verklaarde u niet naar de Public Defender gestapt te zijn omdat dat geen zin had (CGVS II, pg. 20). Verder ging u ook niet naar een NGO of mensenrechtenorganisatie omwille van de veiligheid van uw ouders (CGVS II, pg. 20). Hoewel het in de door u geschetste context mogelijk is dat u niet naar de politie zou gaan om klacht in te dienen of hulp te zoeken, ziet het CGVS niet in om welke reden u uw problemen niet zou kunnen aangekaart hebben bij de UNM, de Public Defender, een NGO of mensenrechtenorganisatie. Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Er kan gelet op deze informatie dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u zich tot één van deze organisaties – hetzij een NGO of mensenrechtenorganisatie, hetzij de Public Defender - of uw politieke partij de UNM zou gewend hebben met uw problemen alvorens de beslissing te nemen om het land te verlaten. De verschoningen die u hiervoor aanreikte, overtuigen het CGVS niet. Uw algemene verklaring dat het geen zin heeft om naar de Public Defender te gaan, vormt immers louter een blote bewering die u op geen enkele wijze staft met objectieve elementen. Verder ging u niet naar een NGO of mensenrechtenorganisatie met uw problemen omwille van de veiligheid van uw ouders. U lichtte hierbij echter op geen enkele wijze toe hoe een mensenrechtenorganisatie of NGO, van wie men kan verwachten dat zij rekening zouden houden met de privacy en de gezinssituatie van de vervolgte of kwetsbare personen die bij hen om hulp komen vragen, de veiligheid van uw ouders en familie in het gedrang zouden brengen. De vaststelling dat het bijzonder vreemd is dat u op geen enkele wijze bescherming zocht bij één van deze organisaties, noch bij uw politieke partij de UNM, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”*

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier van verzoeker. Waar verzoekers in de verzoekschriften opwerpen dat verzoeker problemen had met de overheid en de politie in het verleden gevraagd heeft om zijn verklaringen te wijzigen en hem had bedreigd, waardoor de overheid en de politie hem dus niet gingen helpen, benadrukt de Raad dat zij hiermee volledig voorbij gaan aan het feit dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk stelt dat verzoeker niet verweten wordt dat hij niet naar de politie is gegaan met zijn problemen. In dezelfde lijn wordt verzoeker ook niet verweten dat hij geen hulp zocht voor zijn problemen bij de andere entiteiten van de Georgische autoriteiten die hierbij betrokken waren. De commissaris-generaal oordeelde evenwel terecht dat redelijkerwijze wel verwacht kon worden dat verzoeker deze problemen aankaarte bij UNM, de *Public Defender*, een ngo of mensenrechtenorganisatie, te meer gelet op de algemene informatie die in de bestreden beslissingen in dit verband aangebracht wordt. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud bij het commissariaat-generaal slaagt verzoeker er – omwille van de in de bestreden beslissingen vermeldde

redenen – geenszins in hier een afdoende verklaring voor te bieden. Dat verzoeker niemand kan vertrouwen en geen risico wilde nemen, zoals verzoekers opwerpen in hun verzoekschriften, kan in dit verband ook geenszins een afdoende verklaring bieden. Uit de door de verwerende partij bijgebrachte informatie blijkt geenszins dat de voormelde instanties niet te vertrouwen zijn en verzoeker maakt ook geenszins *in concreto* aannemelijk dat dit in zijn individuele situatie niet het geval zou zijn. In diezelfde zin valt ook niet in te zien waarom verzoeker een risico zou genomen hebben indien hij met zijn problemen bij deze instanties zijn toevlucht zou gezocht hebben.

Verder is het weinig logisch dat verzoeker nog tot 4 oktober 2021 wachtte om zijn land van herkomst te verlaten. De commissaris-generaal considereert ten deze als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u al sinds februari 2021 bedreigd werd door de ondervoorzitter van de criminele politie van Georgië. U werd naar aanleiding van deze bedreigingen verschillende keren verhoord door de financiële politie, telefonisch bedreigd, geschaduwd met de wagen en afgeluisterd. Dit alles vond plaats voor er op 18 mei 2021 nog een aanslag op uw leven plaatsvond toen u op de motor van het werk naar huis reed (zie supra.). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u van mening was dat u voor deze problemen in Georgië geen bescherming kon krijgen (zie supra.). Aangezien u dermate veelvuldige en ernstige bedreigingen ontving en u voor deze problemen volgens u geen bescherming kon krijgen, kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u na de aanslag op uw leven in mei 2021 – gezien uw reispaspoort werd uitgegeven op 21 april 2021 - zo snel mogelijk zou geprobeerd hebben het land te verlaten, en hier niet maandenlang mee getalmd zou hebben. De uitleg die u hiervoor verschaftte, nl. dat Saakashvili in oktober was teruggekeerd, dat er ook verkiezingen werden georganiseerd en er veel kans bestond dat de situatie zou verbeteren, en dat uw vrouw zwanger was (CGVS II, pg. 14), volstaat niet. Wat betreft de zwangerschap van uw vrouw dient te worden opgemerkt dat niets u tegenhield om uw zwangere vrouw met u mee te nemen. Voorts vormen uw verklaringen omtrent de terugkeer van Saakashvili en uw hoop op politieke verandering louter speculatie die niet in verhouding staat tot de voor u voorgehouden feiten en vrees. Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielaanslag.”

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in verzoekers administratief dossier. Door louter te volharden dat verzoeker besloot Georgië te verlaten door wat zijn vriend E. hem op 4 oktober 2021 vertelde, doen verzoekers geen afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen. Dat E. verzoeker op 4 oktober 2021 waarschuwde dat hij het land dringend moest verlaten, betekent niet dat niet kan worden verwacht dat verzoeker na de aanslag op zijn leven in mei 2021 zo snel mogelijk geprobeerd zou hebben het land te verlaten. Waar verzoekers in hun verzoekschriften opwerpen dat de datum van het paspoort van verzoeker niets te maken heeft met zijn beslissing om het land te verlaten en dat verzoeker zich niet meer herinnert waarom hij de datum van zijn paspoort heeft veranderd, oordeelt de Raad dat er in de bestreden beslissingen nergens wordt gesteld dat verzoeker de datum van zijn paspoort zou gewijzigd hebben. De commissaris-generaal oordeelde enkel (op goede gronden) dat, gezien verzoeker dermate veelvuldige en ernstige bedreigingen ontving en hij voor deze problemen volgens hem geen bescherming kon krijgen, er dan ook redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij na de aanslag op zijn leven in mei 2021 zo snel mogelijk zou geprobeerd hebben het land te verlaten, en dat hij – gezien zijn paspoort werd uitgegeven op 21 april 2021 – ook in de mogelijkheid was om dit te doen. Tevens treedt de Raad de verwerende partij bij in haar besluit dat verzoeker(s) er niet in slaagt (slagen) dit alles op afdoende wijze uit te leggen. De uitleg die verzoeker in deze gaf tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal volstaat geenszins, omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen. Zij slagen hier eveneens niet in door de in de bestreden beslissingen terecht niet afdoende bevonden uitleg die verzoeker in dit verband aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal louter te herhalen.

Tot slot diende verzoeker laattijdig zijn verzoek om internationale bescherming in. Vooreerst acht de Raad de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoeker na zijn vertrek uit Georgië via Turkije naar Hongarije reisde waar hij op 8 oktober 2021 aankwam en geen verzoek om internationale bescherming indiende, overtollig zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot andere beslissingen en verzoekers aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan. Desalniettemin dient te worden vastgesteld dat verzoeker op 8 november 2021 in België aankwam, en hij pas op 6 januari 2022 – samen met verzoekster die pas in december 2021 in België aankwam – een verzoek om internationale bescherming indiende. De commissaris-generaal oordeelt in dit verband op goede gronden dat er redelijkerwijs kan verwacht worden dat verzoeker, gezien hij een gegronde vrees voor vervolging beweert te hebben en hij reeds ernstige feiten – waaronder een moordpoging – zou meegemaakt hebben in Georgië waarvoor hij volgens hemzelf in Georgië geen bescherming kon krijgen, zo snel mogelijk na

zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming zou ingediend hebben. Dit te meer daar verzoeker net aangaf dat hij van Hongarije naar België doorreisde omdat hij België als een veilig land beschouwde en omdat hij hier asiel wou aanvragen (administratief dossier, document “*verklaring DVZ*”, vraag 32 en notities eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 19). Dat verzoeker eerst iemand heeft gecontacteerd om een huis te huren, dat hij eerst onderzoek wou doen naar hoe hij een verzoek om internationale bescherming moest indienen en hier ook eerst iemand voor gecontacteerd heeft en dat hij ook eerst onderzoek heeft gedaan naar hoe het zat met zijn bedrijf en de politiek in Georgië, doen hier niet anders over oordelen. Vooreerst kan niet aangenomen worden dat iemand die werkelijk zijn land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging eerst zou zorgen dat hij een (huur)woning heeft alvorens een procedure tot het bekomen van internationale bescherming op te starten en zijn verblijfsrecht in het land waartoe hij zijn toevlucht zocht te verzekeren, alsook te verzekeren dat hij niet naar zijn land van herkomst terug gestuurd zal worden. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker, gelet op zijn uitdrukkelijke verklaring dat hij naar België reisde vanuit Hongarije met het specifieke doel om internationale bescherming te verzoeken, bij zijn aankomst in België in zekere mate reeds op de hoogte was van het bestaan van deze procedure. In dat opzicht is het niet aannemelijk dat hij nog ruim twee maanden de tijd nodig had om verdere informatie over deze procedure in te winnen, alvorens effectief een verzoek in te dienen. Waar verzoeker nog stelt dat hij eerst nog onderzoek wou doen naar de situatie van zijn bedrijf en de politiek in Georgië, wijst de Raad erop dat verzoeker, volgens het gezamenlijk voorgehouden relaas, op het moment van zijn vertrek reeds ernstige feiten – waaronder een moordpoging – zou meegemaakt hebben in Georgië waarvoor hij volgens hemzelf in Georgië geen bescherming kon krijgen, waardoor niet in gezien kan worden waarom verzoeker de nood voelde nog verder onderzoek te doen naar zijn situatie, eerder dan het zoeken van bescherming in het land waar hij zijn toevlucht toe zocht. Gelet op het voorgaande, talmde verzoeker wel degelijk geruime tijd met het indienen van een verzoek om internationale bescherming, wat de geloofwaardigheid van het gezamenlijk voorgehouden relaas nogmaals verder ondermijnt.

3.3.6.4.3. De door verzoekers tijdens de administratieve procedure talrijk neergelegde documenten kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Wat betreft de link naar het interview dat verzoekers aflegden over de problemen van verzoeker met I. D. bij T. A. – met inbegrip van het artikel dat hierover in deze link kan teruggevonden worden en waarvan een vertaling werd toegevoegd aan het administratief dossier – dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit artikel overduidelijk gebaseerd is op verzoekers’ beweringen waardoor hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Voorts wijst de Raad, in navolging van de verwerende partij, op het gegeven dat verzoekers hier voor de beweerde ernstige bedreigingen die zij ondervonden ten gevolge van verzoekers problemen met I. D. zich vanuit België wendden tot een weinig gekend en eerder obscuur nieuwsplatform. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat T. A. een mediakanaal is dat nog maar recent bestaat en uit het door verzoeker voorgelegde artikel blijkt dat ze ook maar weinig views scoren. Het neergelegde artikel werd 1279 bekeken en de video op *YouTube* slechts 26 keren. Voorts dient te worden benadrukt dat verzoeker, wanneer hem tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd of hij ook naar andere, grotere mediakanalen stapte, verklaarde dat vertegenwoordigers van drie andere mediakanalen zijn ouders wel contacteerden en zijn verhaal openbaar wouden maken, maar dat geweigerd heeft en bewust koos voor het meest kleinschalige en minst opvallende mediakanaal (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 20). Het gegeven dat zijn ouders ook door andere mediakanalen zouden gecontacteerd zijn vormt overigens louter een blote bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd. Door in de verzoekschriften te herhalen dat verzoeker en zijn familieleden ook door andere mediamaatschappijen werden gecontacteerd om hun verhaal te doen, doen verzoekers geen afbreuk aan het feit dat dit een loutere blote bewering betreft. In deze betogen zij in de verzoekschriften dat verzoeker heeft aangegeven dat zijn ouders niet alles konden doorsturen en opslaan omdat zij niet zo goed zijn met technologie en dat verzoeker aan de verwerende partij heeft gevraagd wat voor brief ze nodig had als bewijs hiervan, maar dat de verwerende partij niet heeft geantwoord en nu stelt dat dit geen bewijs is. De Raad benadrukt echter dat het aan verzoekers toekomt de door hen aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade aannemelijk te maken en om het objectieve en ernstige karakter ervan aan te tonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de voormelde verklaringen eigenaardig zijn. Er kan net redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker, indien hij werkelijk gevisieerd werd omdat hij een politieke opposant was van de partij Georgische Droom en hij dit onder de aandacht wou brengen bij de media, net op het aanbod van de Georgische mediakanalen die kritiek uiten op het huidige regime, zou zijn ingegaan gezien dit op deze kanalen veel ruimer aan bod zou komen. Door zijn problemen onder de aandacht te brengen van het grote

publiek, zou het bovendien net moeilijker worden voor de Georgische overheid om concrete aanvallen op verzoeker en zijn familieleden uit te voeren. In deze stelde verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud dat wanneer hij mediakanalen zou contacteren dit de dood van zijn ouders zou betekenen (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 20). Dit houdt op zich echter weinig steek gezien zijn ouders op dat moment al bedreigd zouden geweest zijn. Bovendien herhaalt de Raad dat door zijn problemen onder de aandacht te brengen van het grote publiek, het bovendien net moeilijker zou worden voor de Georgische overheid om concrete aanvallen op verzoeker en zijn familieleden uit te voeren. In de verzoekschriften betogen verzoekers voorts dat verzoeker heeft uitgelegd waarom hij naar een kleine mediamaatschappij is gegaan, met name omdat hij niet wou dat het te veel werd verspreid maar hij wel bewijs wou voor als er iets zou gebeuren met hem. De Raad herhaalt dat, indien verzoeker werkelijk geviserd werd omdat hij een politieke opposant was van de Georgische Droom, begrepen kan worden dat hij dit onder de aandacht van de media wou brengen en hier bewijs van wou voor als er iets gebeurde. Dat verzoeker niet wou dat dit teveel verspreid werd houdt echter geen steek. In deze kan nogmaals worden herhaald dat, door zijn problemen onder de aandacht te brengen van het grote publiek, het net moeilijker zou worden voor de Georgische overheid om concrete aanvallen op verzoeker (en zijn familieleden) uit te voeren. Verder dient nog te worden opgemerkt dat er ook tussen de verklaringen die verzoekster tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aflegde en haar verklaringen in het bewuste artikel een ernstige discrepantie zat, wat de bewijskracht ervan verder onderuithaalt en wat door verzoekers geenszins wordt ontkracht. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat deze publicatie een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont en, ofschoon het een bewijs is dat het artikel en de video met een bepaalde inhoud gepubliceerd werden, geen bewijs vormt van de werkelijkheid van de er in aangehaalde feiten. Aan dergelijke berichtgeving kan immers slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non*. Zij kunnen evenwel geenszins een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid herstellen. In dit verband dient tot slot ook te worden gewezen op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen inzake verzoekers verklaring dat T. A. omwille van de publicatie van hun verhaal werd lastig gevallen en onder druk gezet door verschillende ministeries en overheidsdiensten en de door verzoeker neergelegde brief van het hoofd van T. A.:

“U legde omtrent de problemen voor T. A. ook een brief neer van het hoofd van het kanaal waarin ze aangeeft dat het artikel en de video verwijderd werden van de website van het kanaal (d.d. 15/03/2022). Dit strookt echter niet met de werkelijkheid. Zowel de link naar uw artikel op de website van T. A. als uw video op YouTube waren in juni 2023 immers nog steeds toegankelijk en te bekijken. Gelet op het voorgaande kan er dan ook geen bewijswaarde worden toegekend aan deze brief en aan uw bewering dat T. A. hierdoor problemen zou gekend hebben.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, echter volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft de overige door verzoekers neergelegde documenten, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende:

“Wat betreft de documenten die u voorlegde omtrent uw bedrijfsactiviteiten en uw werknemers – nl. video’s over uw bedrijf en uw vrijwilligerswerk; de links naar uw bedrijfspagina; het bedrijfsnummer van u en u vrouw; uw CV; een uittreksel uit het register met informatie over uw bedrijf; het contract van Te. R. en informatie over het gegeven dat zijn broer directeur is van de anti-corruptiedienst; de contracten van L. M. en T. K., en de ontslagbrief van T. – dient te worden opgemerkt dat noch uw carrière, noch uw bedrijfsactiviteiten, noch de contracten uw werknemers, noch de ontslagbrief van T., noch het gegeven dat de broer van Te. de directeur is van het anti-corruptiedienst, in twijfel wordt getrokken. Dit wijzigt echter op zich niets aan voorgaande vaststellingen. Wat betreft de documenten met betrekking tot de identiteit van u en uw gezinsleden - uw paspoort, het paspoort van uw vrouw en uw dochter, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, het rijbewijs van uw vrouw, links naar het Facebook-profiel van u en uw vrouw – dient te worden opgemerkt dat de identiteit en herkomst van u en uw familie evenmin ter discussie staan. U legde ook Facebook-foto’s neer van I.D. en L.N., het bestaan van deze personen wordt op zich niet betwist door het CGVS. Het deelattest van u omtrent het afwerken van de opleiding module NT2 uit België en de contracten omtrent jullie werk in België, worden evenmin betwist door het CGVS.

Betreffende de andere documenten die u neerlegde, dient vooreerst te worden benadrukt documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. De echtheid van de foto’s die u neerlegde van de verwondingen

die u opliep door het incident met uw motor en het attest van de ambulance omtrent dit incident, worden op zich niet betwist. U toont met dergelijke foto's van uw verwondingen echter op zich niet aan dat deze verwondingen een gevolg zijn van het gegeven dat u beschoten werd op uw motor. Evenmin wordt dit vermeld in het attest van de ambulance. Er staat volgens u immers enkel genoteerd dat u de verwondingen opliep in onbekende omstandigheden (CGVS II, pg. 13).

Wat betreft de Georgische medische attesten van u, uw vader en uw zus waarmee u de aanslag op uw leven en de incidenten die uw vader en uw zus na uw vertrek meemaakten wou aantonen, kan verder nog worden opgemerkt dat deze geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u, uw vader en uw zus deze verwondingen opliepen. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Deze attesten vormen dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u, uw vader en uw zus deze verwondingen zouden hebben opgelopen.

[...]

U legde voorts een brief neer van uw advocaat waarmee u wenst aan te tonen dat hij bij verscheidene overheidsdiensten aanvragen deed omtrent uw problemen. Er kan aan deze brief, gelet op het gesolliciteerde karakter ervan, geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Deze brief van uw advocaat bevat verder ook geen enkel bewijsstuk omtrent het contact dat hij met de bewuste overheidsdiensten omtrent uw problemen zou gehad hebben.

Wat betreft de neerslag van een audiofragment tussen uw moeder en een medewerker van het anticorruptieagentschap, kan nog worden opgemerkt dat er aan dergelijke audiofragmenten geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien deze het voorwerp kunnen uitmaken van manipulatie of enscenering.

Wat betreft het psychologisch attest van uw vrouw dat dateert van 20 april 2023 en waarin vermeld wordt dat uw vrouw aan een ernstige posttraumatische stressstoornis (PTSS) lijdt, dient te worden opgemerkt dat een psycholoog weliswaar vermoedens kan hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Uit dit attest kan bijgevolg geen causaal verband afgeleid worden tussen uw vrouw haar psychologische problemen en de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten.”

Verzoekers brengen hier geenszins dienstig verweer tegenin.

Wat betreft de brief van verzoekers advocaat waarmee verzoekers wensen aan te tonen dat hij bij verscheidene Georgische overheidsdiensten aanvragen indiende omtrent de problemen van verzoekers, betogen verzoekers dat verzoekers advocaat nooit antwoord heeft gekregen van de overheid. De Raad oordeelt dat dit evenwel niet wegneemt dat verzoekers enig bewijs zouden kunnen trachten bij te brengen dat deze brief effectief verzonden werd naar enige overheid, ongeacht eventueel antwoord, hetgeen echter nagelaten wordt. Verder opperen verzoekers dat verzoeker zelf niet meer in contact staat met zijn advocaat, dat verzoekers vader wel nog contact met hem heeft en dat verzoekers vader toestemming nodig heeft om officiële informatie te verkrijgen, hetgeen verzoeker niet kan geven omdat de overheid hem dan zou kunnen vinden. De Raad merkt op dat verzoeker aan de brief van zijn advocaat is geraakt, waardoor kan aangenomen worden dat – indien de brief werkelijk verzonden werd – hij op het moment van ontvangst van de brief evenzeer bewijs zou moeten kunnen bemachtigd hebben in verband met de werkelijke verzending. Ook concretiseren verzoekers niet afdoende waarom verzoeker, omwille van veiligheidsredenen, verhinderd zou zijn om zijn volmacht aan zijn vader te geven. Mede gelet op het voorgaande heeft de door verzoekers neergelegde brief op zich een gesolliciteerd karakter en kan hieraan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Verzoekers laten de overige overwegingen in dit verband, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.6.5. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekers geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maken met hun verwijzing naar het gegeven dat verzoeker een woning heeft in België en zij hier beiden werken.

3.3.6.6. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de nog niet aan bod gekomen door hen gemaakte opmerkingen bij de notities van hun persoonlijke onderhouden, zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze opmerkingen niet in aanmerking neemt als zijnde van die aard dat zij afbreuk doen aan de voormelde pertinente vaststellingen.

3.3.6.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

3.3.6.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

3.3.7.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zouden hebben gekend.

3.3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3.3.7.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal zeer uitvoerig en beiden tot twee maal toe werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS